

Emperyalist sermayeye erişim imkanının daralması ve pahalalanması, sermayenin içine girdiği yeni kriz döngüsünün kapılarının açıldığı koşullarda hakim sınıflar cephesinde iki klik arasındaki çelişkinin çok daha kızışmasına ve öte yandan işbaşındaki klik içerisinde de muslukların kısılacak olmasıyla iç hesaplaşmanın körüklenmesine yol açmaktadır. Türkiye'nin bu sosyo ekonomik gerçekliği eni-sonu yerellerin yönetimine dair bir seçimin dahi özgül ağırlığını kat be kat büyütme, belediyeler seçimini Türk hakim sınıflarının ittifaklaşmış iki kliği arasında keskin bir iktidar savaşına dönüştürmektedir.

Yeni Demokrasi

31 OCAK 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 28 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesini

GÜNCEL s.9

Devrimci-Demokratik Güçlerin Ortak Mücadelesini Yükseltelim!

Partizan, Dersim'de HDP ile gerçekleştirdiği ittifak görüşmesini sonuçlandırmış ve Dersim yerel seçimlerine HDP ile ittifak temelinde girme kararı almıştır. HDP ile diğer politik kurumların kurduğu ittifaklarla birlikte Dersim'de HDP ismi altında yerel seçimlere giren ya da onu destekleyen devrimci ve demokrat güçler bir araya gelerek güç birliği oluşturmuşlardır.

EKONOMİ s.5

Ekonomik Krizin Görünür Kıldıği Gerçek: Bürokrat Burjuvazi - I

Türkiye'den Malta'ya sermaye kaçışı geçtiğimiz günlerin en çok konuşulan haberleri arasındaydı. Komprador burjuvazinin kimi ailelerinin gösterdiği "kapağı yurt dışına" atma refleksi, Türkiye ekonomisinin krizden yıkıma doğru sürüklenişine karşısında geliştirdiği önlemlerden biridir.

FAŞİST PARTİLERE OY YOK!

DEMOKRATİK HALK

DEVİRİMİ'NİN

GÖREVLERİNE SARILALIM!

12

KOLEKTİF-DOĞRULTU

faşist partilere oy yok!
demokratik halk devriminin görevlerine sarılalım!

16

KADIN

gerçekle aydınlanıp
mücadele ile büyüyelim

21

DÜNYA

"venezuela'da emperyalist
müdahaleye hayır!"

Partizan'ın 91. sayısı çıktı!

HABER MERKEZİ- Partizan 91. sayısı okurlarıyla buluştu. Yeni sayıda özellikle "Yeni Revizyonizm" başlığı öne çıkarken yayımlanan sunu yazısı şöyle:

"Sınıf mücadelesinin zor koşullar içerisinde yürütüldüğü bugünlerde Türk hakim sınıflarının devrimci, demokrat, ilerici güçlere yönelen saldırıları ivmelenerek sürmektedir. Bu süreç hakim sınıfların boyutlu saldırılarının yanı sıra devrimci hareket içerisinde küçük burjuva ve burjuva ideolojilerinin de etkin olmaya çalıştığı bir dönem olma özelliği de taşıyor. Bu anlamıyla ideolojik mücadelenin zorunlu bir görev olduğu ortadadır. Bu görev kapsamında Marksist-Leninist-Maoistler'in üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi açısından 91. sayımız önem arz etmektedir.

Dergimizin bu sayısında yer alan yazıların büyük çoğunluğu bu kapsamda ele alınmış ve devrimci saflarda yeşertilmeye çalışılan burjuva ve küçük burjuva akımlarla mücadeleyi esas almıştır. Özeldde "Yeni Revizyonizm" yazısıyla başlatmış olduğumuz tartışma revizyonizmin bugününe dair kapsamlı bir giriş çalışması niteliğindedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin içerisinde bulunduğu süregelen kriz ve Türk hakim sınıflarının bölgede emperyalistlerle kurduğu ilişkide yaşadığı çatışkılı süreç, içerde işçi ve emekçilere doğrudan, çok yönlü baskı ve sömürü olarak dönmektedir. Bu kapsamda TC kendi krizini aşmanın bir yöntemi olarak hangi emperyalist güce, ne düzeyde yanaşacağı konusunda bir arayış içerisinde ve uşaklıkta sınır tanımayacağını ispatlamaya hedefindedir. Bu kapsamda Kürt ulusunun

kazanımlarına yönelik düşmanlığa bağlı olarak Afrin ile başlamış olan işgalin "Fırat'ın doğusuna" doğru genişletme hedefi için emperyalist patronlarından izin alma girişimleri çeşitli yöntemlerle devam etmektedir. "Yerel seçimler" aracılığıyla da halktan "güven oyu" almaya çalışan Türk hakim sınıflarının sözcüsü konumundaki AKP-MHP ortaklığı karşısında, başka bir faşist ortaklıkla (CHP-İYİP) klikler arası kapışma da sürmektedir.

Suriye'de yaşanan yeni gelişmeler, emperyalist güçlerin dalaşı; bu kapsamda ABD'nin "çekilme"

mak zorunluluğu. "Yeni Revizyonizm" yazımız bu anlamıyla önemli bir kaynak araştırması ve felsefi incelemeyi içerdiği gibi "Marksizm'in sorunlarını aşmak" adına Marksizm'in tahrifine yol açan post-modernist anlayışlara ilişkin tartışmaları da içermektedir.

İKBY (Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi) ve Katalonya'da gerçekleşen bağımsızlık referandumları Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) üzerine çeşitli çevrelerce yorumlar yapılmasına, referandumlardaki tavırların bu ilkeye dayandırılarak açıklanmasına ne-

Döneme Göre Değişir" başlığıyla "Gerçek Enternasyonalizm Nedir?" başlıklı yazımıza dair yürütülen polemik "Proletarya Enternasyonalizmi ve Marksist Teori'nin Biçimselliği" başlığıyla sürdürüyoruz. Bu başlığımızda Rojava süreci ile birlikte tekrar tartışmaya açılan enternasyonalizm meselesinde Marksist-Leninist-Maoistler'in durduğu yeri ortaya koyduk.

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapındaki krizi derinleşmekte, derinleşen kriziyle birlikte dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarına yönelik saldırıları da yoğunlaşmaktadır. Suriye'de emperyalistlerin çıkar dalaşında yaşanan gelişmelere paralel Türk hakim sınıfları da rol çalma yarışına yeni bir boyut kazandırmaktadır. Bununla birlikte emperyalist saldırganlık diğer bölgelere de yayılma yönlü seyretmektedir. Venezuela, Güney Amerika ve Pasifik'te tırmanan gerginlik buna örnektir. Bir yanda emperyalistler arası dalaş devam ederken diğer yanda proletaryanın iktidar mücadelesine ilişkin fiziki ve

ideolojik saldırılar da söz konusudur. Gelişen çelişkilerin ezilen emekçi dünya halklarının ve temelde proletaryanın lehine sonuçlandırılması noktasında komünist önderliğin tesis edilmesi zorunlu bir ihtiyaçtır. Egemenlerin krizlerini sınıflar mücadelesinde fırsata dönüştürecek şekilde adımlarımızın hızlandırılması; proletaryanın iktidar mücadelesinin önünü açacak, hakim sınıfların korkusunu büyütecektir. Dergimizi ve ele aldığımız konular bu amaçtan bağımsız olmadığı gibi sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına MLM teorisinin ışığında yanıt olabilme görevi önümüzde durmaktadır."

söyleminin anlamı, Türk hakim sınıflarının Suriye ölçeğinde gördüğü "rüya" ve bunun için geliştirdiği politikaları "ABD'nin "Çekilmesi"ndeki Hesap: Suriye'nin Damarlarını Daha Fazla Doğrama" başlığında ele almaya çalıştık.

Sosyal bilimler alanında büyük bir hegemonya kurmuş bulunan yapısalcılık, post-yapısalcılık, yapı-sökümcülük gibi akımlar Marksizm'in siyasal krizinin yarattığı boşluğu doldurma yönlü Marksizm'in revize edilmesinde genel bir başvuru kaynağı oluşturmuştur. Bu akımların revizyonizmin bugününe ilişkin durumunu incelerken tarihsel ve ideolojik kökenlerini ortaya koy-

den oldu. Referandum süreçlerine yönelik değerlendirmelerde UKKTH'den hareketle sorgulamaksızın ulusal hareketlerin yönelimleri desteklendi. Kimileri ise çeşitli gerekçelerle ulusal hareketlerin bu yönelimlerine karşıt bir pozisyon aldı. Öyle ya da böyle UKKTH'nin kavranışındaki yanlışlar bu kez de tekrarlandı. Söz konusu süreçlerde farklı sorunların yoğunluğu nedeniyle tartışmadığımız bu yanlış yaklaşımları "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Bağımsızlık Referandumları ve Devrimci Hareketin Genel Tavrı" yazımızla ele aldık.

Marksist Teori'nin 32. sayısında "Enternasyonalizm Biçimi Tarihsel

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

DERİNLEŞEN SİYASAL VE EKONOMİK KRİZ ORTAMINDA YEREL SEÇİMLER

Türkiye 31 Mart 2019 yerel yönetimler seçimine derinleşmiş bir ekonomik ve siyasi kriz eşliğinde giriyor. Esasında kriz, yarı-sömürge yarı-feodal yapısı nedeniyle Türkiye'nin kalıcı bir realitesidir ve bütün dönemler gibi, bütün seçimlerde de rastlanılır bir durumdur. Oysa bahsettiğimiz güncel kriz emperyalist-kapitalist sistemin "neoliberalizm" politikasının iflasıyla ilişkili, onunla içerik kazanmış ve süregelen krizin daha karmaşık, daha derinleşmiş hali olarak karşımıza çıkmaktadır. Oluşan bu nesnel durum ezilen ulus, ezilen cins ve ezilen inanç kesimleriyle birlikte, başlıca çelişkiler üzerinde keskinleştirici, kızıştırıcı bir etkiye yol açması ise bugünkü Türkiye'nin gerçekliğidir. Bir süredir devam eden bu siyasi kriz ve buna uygun olarak şekillenen seçim kampanyaları, bu yerel seçimlerin de "beka sorunu" eksenine oturan ve sistemin bu sorunu bertaraf edecek şekilde yeniden organize edilmesinde ki halkalardan biridir. Bunun "başkanlık" sistemi şeklinde gerçekleşmesi ancak egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin konusu olan yönetme biçimine dair sorunların çözülmemiş olması, seçimlerin bir yandan egemenler arası mücadelede bir arenanın daha kurulması diğer yandan AKP-MHP bloğunun "güven oylaması" olarak şekillenmesi görülmektedir. Ki buna uygun olarak egemen sınıf klikleri saflaşma, bloklaşma ve ittifak ilişkileri geliştirmekte ve seçimler bu biçimiyle yeni bir mücadelenin yoğunlaşmasına sahne olmaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistemin mabedinde başlayan ve üzerinden on yıl geçmesine rağmen atlatılmayan kriz, neoliberalizmin iflasının habercisiydi. Bütün dünyayı ama özellikle Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkeleri saran "sıcak para", son yıllarda bu ülkelerden, emperyalist merkezlere doğru akışını artıran bir süreç ve yönelim içindedir. 2018 Ağustos-Eylül aylarında TL'nin dolar/euro karşısında yüzde 70 oranında değer kaybetmesi bu döviz kaçışıyla ya da TC'nin oluşan döviz talebiyle ilişkilidir. Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı tasfiye edilmediği ve Türkiye "kapitalizmi/sermayesi" kendi ayakları üzerine dikilemediği, zayıf ve cılız hali

nedeniyle emperyalist sermayeye bağımlı, ondan beslenen yapısı ile "karcacanın suyun peşinde koşması gibi" Türk hakim sınıfları da emperyalist sermayenin arkasında koşmaktadır. Türk hakim sınıflarının devlet iktidarı için keskinleşmiş çatışmasında, Tayyip-AKP kliğinin kaybetmeme odaklı konumlanışında hatta "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Biçimi"ne geçiş ve bir dizi gelişmede bu durum belirleyicidir. Türkiye'ye dönük emperyalist sermaye ihracının istikrarlı biçimde gerçekleşmesi ve gelen sermayenin

devlet eliyle dağıtılması sorunu Türk hakim sınıfları açısından yaşamsal önemdedir. Tayyip-AKP, temsil ettiği kliğin palazlanması için devlet kapısını ardına dek açtığı gibi, gelen sermayede "arslan payı" bu kliğe tahsis edilmiştir.

Emperyalist sermayeye erişim imkanının daralması ve pahalılaşması, sermayenin içine girdiği yeni kriz döngüsünün hakim sınıflar cephesinde iki klik arasındaki çelişkinin çok daha kızışmasına ve öte yandan işbaşındaki klik içerisinde de muslukların kısılacak olmasıyla iç hesaplaşmanın körüklenmesine yol açmaktadır. Türkiye'nin bu sosyo ekonomik gerçekliği yerellerin yönetimine dair bir seçimin özgül ağırlığını kat be kat büyütmede, belediyeler seçimini Türk hakim sınıflarının ittifaklaşmış iki kliği arasında keskin bir iktidar savaşına dönüştürmektedir. Bu rekabet sadece egemen sınıf klikleri arasında olup biten bir şey değil, toplumsal kesimler arasındaki ilişkilere ayrışmalara ve birbirine karşı düşmanlaşmasına yol açan bir durum yaratmaktadır. Yine halk güçleri içindeki kimi politik öznelerin seçimlere yüklediği aşırı anlam

birbirleri arasındaki rekabette yıkıcılığa el verirken, aynı zamanda devrimci ufukta ve perspektifte daralmanın, bayağılaşmanın geldiği boyutu işaret etmektedir.

FAŞİST KLİKLER, TERCİHLER VE YÖNELİM

Yerel seçimlerin oturduğu genel politik iklim bir yanıyla faşist diktatörlüğün gömlek değişimini sürdürmesini içerecekken, diğer yanı bu gömlek değişiminin yarattığı ağır baskı-sindirme ortamını faşist kliklerden diğ-

açıkça kitlelerin siyasal tercihlerini sadece sistem içinde tutma değil, aynı zamanda bir dünya görüşünden onları mahrum bırakma, pragmatizmi meşrulaştırma, ideolojik olarak şahsiyetsiz ve kimliksiz bir durum oluşturmayı içermektedir. Bu sebepten önümüzdeki yerel seçimlerde güçlü bir boykot seçeneği önümüzde durmaktadır. Bu gücümüzün olduğu yerlerde ittifak geliştirmemize ve kendi adaylarımızı göstermemize engel değildir. Ancak salt AKP-Tayyip-MHP kliğine odaklanmış bir siyasal propaganda ya da "kötünün iyisi" siyaseti ile oluşan kuşatmanın mutlak ve kesin bir duruşla dağıtılması gerekmektedir. Bu seçim yine kitlelerin bu kuşatma altında olacağı, bunun daha da sıkılaştırılmaya çalışılacağı bir seçim olacaktır.

Yine süreç, Kürt düşmanlığının tırmandırıldığı, Kürt ulusal haklarına karşı Türk ulusundan ezilen halkın düşmanlaştırıldığı bir şovenizm kampanyası sürece rengini verecektir. Özellikle Rojava kazanımlarına karşı işgal, saldırı ve yoğun bir politik-ideolojik kuşatma bu dönemde de etkin olacaktır. Bu süreç seçimlerde egemen sınıflar arasında bir şovenizm-gericilik yarışı şeklinde tezahür edecektir. Özellikle şovenizme karşı etkin, cüretli ve atak bir yoğunlaşma ile "Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayyin Hakkı"nın propagandasına odaklanılmalıdır. İşgal saldırılarına karşı devrimci savaşım ve mücadele egemen sınıflara karşı yürütülmelidir. Unutulmalı ki egemen sınıfların yaşadığı siyasal krize ekonomik kriz de eşlik etmektedir. Bu durum ezenler cephesinde de ezilenler cephesinde de dengelerin değişimine el verecek çelişkilerin varlığına işaret etmektedir. Kitlelerin ekonomik temelde yaşadığı çelişkiler politik krizin niteliğini, ezilen toplumsal kesimler arasındaki dayanışma ve ortak hareket etme zeminini güçlendiren koşullar anlamına gelmektedir. Bu noktalara odaklanacak bir seçim çalışması gerekmektedir. Belirlenen seçim tavrını bulduğumuz her alanda en yaratıcı ve etkin bir şekilde hayata geçirerek egemen sınıfların sıkışmışlığını derinleştirmeye odaklanalım.

rinin bir basamak olarak kullanması ve kitlelerin sisteme olan muhalefeti kendinde mas etmesini içerecektir. Kuşkusuz ezilenler cephesinde de bu süreç iki yönlü ilerleyecektir. Birincisi, kitlelerin öfkesini "anayasalci", "sistem içi", "iyileştirmeci" yaklaşımla ideolojik terbiye etme hedefidir. İkincisi ise egemen sınıfların şovenist, işgalci, halk düşmanı yönelimine karşı "korku iklimi" yaratarak tek yanlı bir yaklaşımla sorunun özünü karartan değil sorunu açık ve net şekilde ortaya koyan ve bunu politik güce çeviren anlayışlardır.

Özellikle, AKP-Tayyip ve MHP kliğinin estirdiği faşist rüzgara karşı, bir seçim süreci daha geniş bir kitleye "ondan kurtuluş için sandığı işaret etme", "bu defa bunun gerçekleşeceği", "AKP-Tayyip gitsin de yerine kim gelirse gelsin" şeklindeki esas "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" propagandası yapılmaktadır. Geniş kitleler, özellikle AKP-MHP karşıtı kitle, büyük şehirlerde CHP-İYİ Parti ittifakını desteklemeye yönlendirilmekte ya da bu kitleye kim nerde güçlüyse onun peşinden gitmesi salık verilmektedir. Bu

HKP (Maoist)'ten boru hattına sabotaj

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarından oluşan bir müfreze, Hintli çok uluslu tekel Essar Steel'e saldırdı ve Digha Janbai köyünde bulunan şirketin demir cevheri boru hattının bir kısmını imha etti. Maoist gerillalar fabrikanın yakınındaki köye girdi ve boru hattını söktü. Saldırıdan sonra, çok uluslu şirket faaliyetlerini askıya almak zorunda kaldı. Bu saldırı, Maoistlerin Essar Steel'in boru hatlarına karşı üçüncü saldırısı.

Essar Steel, hem demir cevheri dönüşümünü hem de demir-çelik ürünlerinin üretimi yapan Hint burjuvazisinin bir şirketidir. Bu şirket yılda 14 milyon ton üretim kapasitesine sahip ve Hindistan, Vietnam ve Endonezya'daki işçileri uzun çalışma saatleri ile düşük maaş ödeyerek aşırı sömürmektedir. Bu nedenlerden dolayı HKP (Maoist) bu şirketlere karşı saldırıya geçti.

Partizan emektarı Fikret Çere hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Ömrünü devrimci mücadeleye adanmış, devrimcilerin ve Partizan geleneğinin emekçisi olan okurumuz Fikret Çere (Muhtar) bu sabah saatlerinde tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

Bir süredir hastanede tedavi görmekte olan Çere, 22 Ocak sabah saatlerinde tedavi görmekte olduğu hastanede hayatını kaybetti.

Fikret Çere'nin cenazesi 23 Ocak Çarşamba günü Sarıyer Tarabya-üstü İmam Hüseyin Cemevi'nde ailesi ve yoldaşları tarafından yapılan cenaze töreninin ardından toprağa verildi. Muhtar'ın vasiyeti üzerine mezarına Partizan flaması konuldu.

Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın tedavi hakkı engelleniyor

HABER MERKEZİ- Belli talepler doğrultusunda 127 gündür Van F Tipi Hapishanesi'nde ölüm orucunda olan tutsaklar Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın talepleri kabul edilmiş ve tutsakların direnişi kazanımla sonuçlanmıştı. 21 Ocak günü tedavi sürecinin başlaması için hastaneye sevk edilen tutsakların, Türk Tabipler Birliği'nden doktor talebi reddedilmiş ve tutsaklar tekrar hapishaneye gönderilmişlerdi. Bu gelişmeler üzerine tutsakların avukatı Savaş Avcı'nın açıklaması şu şekilde;

"20.01.2019 günü müvekkiller Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım ile avukat görüşmesi gerçekleştirdik. Müvekkiller özetle: "bizim cezaevi savcılığı ve yönetimi ile yaptığımız görüşmemiz olumlu sonuçlanmıştır. Söz konusu tel örgülerin Adalet Bakanlığı'nın bir projesi olduğunu ve bu projenin bittiğini, sabah akşam yapılan sayımlarda arama adı altında baskınların olmayacağını, hücre giriş çıkışlarda ayakkabı aramasının yapılmayacağını, gelen ve yasal olan tüm yayınların verileceğini ve gelen-giden mektuplara yasaklı durumlar haricinde el konul-

mayacağını bize ilettiler. Biz de bunun üzerine 21.01.2019 günü sabah açlık grevimize son vereceğiz. Ve tedavi aşamasında Tabipler Birliği'nin de katılımında ısrarcıyız" şeklinde bana (avukatlarına) ilettiler.

Bugün yani 21.01.2019 tarihinde müvekkiller Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürülmüş, akabinde tekrar cezaevine gönde-

rilmişlerdir. Bunun üzerine bugün yani 21.01.2019 günü Van F Tipi Cezaevinde her 2 müvekkille yaptığımız görüşmede "... sabah bizi ambulans ile hastaneye götürdüler. Muayene için gelen doktora açlık grevimiz uzun olduğundan kalıcı sakatlık ve hasar olmaması bakımından TTB'nin de dahil olmasını aksi takdirde tedaviyi kabul etmeyeceğimizi ilettik. Gelen doktor bu talep imkansız bunları geri götürün dedi. Ve bizi bu sefer ambulans ile değil ring aracı ile cezaevine geri getirdiler" şeklinde tarafımıza (avukatlarına) bilgi verdiler.

Türkiye cezaevlerinde açlık grevleri ve sonrasında tedavi aşamaları bilinen bir arşiv halini almış, tedavi süreçlerinde yanlış tedavi durumlarında bir çok mahpus sakat kalmıştır. Müvekkillerin açlık grevleri konusunda arşiv ve deneyim sahibi olan TTB'nin gözlemci sıfatıyla müdahil olma talepleri son derece anlaşılır ve makul taleplerdir. Adalet Bakanlığınca bu talebimizin karşılanmasını ve müvekkillerin sağlık hakkına erişimin yolunun açılmasını istiyoruz."

Leyla Güven açlık grevinin 79. gününde tahliye oldu

HABER MERKEZİ- Açlık grevini sürdüren DTK Eş Başkanı ve Hakkari Milletvekili Leyla Güven hakkında tahliye kararı verildi. 2 ayı aşkın süredir açlık grevinde olan Güven 10 kilo kaybetmişti. Sağlık durumu kötüye giden Güven, yürümekte zorlanıyor, mide bulantısı yaşıyor; ışık, koku ve sese karşı hassasiyeti artan tutuklu vekil, sıvı alımında da zorluk çekiyor. DTK Eş Başkanı Leyla Güven, ambulansla Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nden tahliye edildi. Güven, açlık grevi eylemini sürdürecektir.

Güven ve ona destek vererek açlık

grevine başlayan hapishanelerdeki diğer tutsaklar, PKK lideri Abdullah Öcalan'la görüş yasağının kaldırılmasını talep ediyor. 27 Temmuz 2011'den bu yana avukatlarıyla; 11 Eylül 2016'dan beri de ailesiyle ne yüz yüze ne de telefon yoluyla görüştürülen Öcalan'ı, geçtiğimiz günlerde kardeşi Mehmet Öcalan ziyaret etmişti. Görüşme açlık grevleri sürerken gerçekleşmişti. Ancak Güven ve diğer tutuklular "tecrit kaldırılсын" talebi ile başlatıkları eylemi "tecrit durumunun sürdürüğü" gerekçesiyle devam ettiriyor.

Türkiye'ye ait üsse giren halk askeri araçları ateşe verdi

HABER MERKEZİ- Irak Kürdistanı'nın Duhok kentinde yer alan TC'ye ait askeri üsse giren yerel halk, çadırları ve askeri araçları ateşe verdi.

Irak Kürdistanı'nın Duhok kentine bağlı Şeladizê kasabasında yer alan Türkiye'ye ait Sirê Askeri

Üssü, TC'nin bölgeye yönelik düzenlediği hava saldırıları nedeniyle protestoların hedefi oldu. Türkiye'nin hava saldırılarını gerçekleştirdikleri kalabalık bir yürüyüşle protesto eden yerel halk, yürüyüşün ardından Türkiye'ye ait askeri üsse yöneldi. Askeri üssün etrafından telleri aşarak içeri giren bölge halkının, buradaki seyran çadırları ile birlikte kimi askeri

araçları ateşe verdiği bildirildi.

Bölgeden yansıyan fotoğraflarda da askeri üssün içine giren halkın askeri araçları ateşe verdiği ve tankların üzerine çıkarak tepki gösterdikleri görülüyor. Attıkları sloganlarla Tayyip Erdoğan'a yönelik tepkilerini gösteren yerel halk, Türk askeri üslerinin bölgeden çıkarılmasını istedi.

Ekonomik Krizin Görünür Kıldığı Gerçek: Bürokrat Burjuvazi - I

Türkiye'den Malta'ya sermaye kaçıışı geçtiğimiz günlerin en çok konuşulan haberleri arasındaydı. Komprador burjuvazinin kimi ailelerinin gösterdiği "kapağı yurt dışına atma" refleksi, Türkiye ekonomisinin krizden yıkıma doğru sürüklenişini karşısında geliştirdiği önlemlerden biridir.

Derinleşen ekonomik kriz, sermaye kaçıışı dışında örneğin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının farklı klikleri ile, işbaşındaki kliğin kendi arasındaki çelişkiyi de keskinleştirir. Bir kriz sürecinin bu ve benzer gelişmelere yol açması nerdeyse her ülke için geçerli bir durum olmakla birlikte, Türkiye ve benzer ülkelerin ayırt edici kimi yönleri olduğunu, daha doğrusu kapitalist-emperyalist ülkelerden esaslı farklarının olduğunu belirtmeliyiz. Şunu önemle vurguluyoruz: Bu farkların kavranması yüzeyle vurmuş çelişkilerin derinlemesine incelenmesi ve değiştirme eyleminin daha güçlü gerçekleşmesine katkı sunacaktır.

Türk hakim sınıflarının ekonomik krizi 2014' ten itibaren daha da büyümüş ve giderek önü alınamaz bir karakter kazanmıştır. Türkiye'de bu durumun sıklıkla yaşanması Türk "kapitalizminin" niteliğiyle ilgilidir. Türk "kapitalizmi", feodalizm tasfiye edilmediği için feodalizmin baskısı altında ve emperyalizme bağımlıdır. Gelişimi, bu güçler tarafından baskılandığı ve engellendiği için ağır aksak ve sancılı gerçekleşmektedir. Feodalizm kimi yönleriyle güç kaybetmesine rağmen onu tarih sahnesinden silecek gerçeklikte ne bir burjuvazi ve ne de emperyalizmin baskısı altında olması nedeniyle güçlü bir kapitalizm var. Bu, toplumsal yapı olarak yarı-feodalizme sapanıp kalmaktır.

DEVLET ELİYLE BURJUVA YARATMA YANILGISI VE KOMPRADOR BÜROKRAT BURJUVAZİNİN ANLAŞILMAMASI

Kimi Kemalist aydınlar, revizyonistler

feodalizmin gücü nedeniyle Kemalistlerin devlet eliyle burjuvazi yarattığını söyler. İ. Kaypakkaya bu idealist, revizyonist tezi mahkum eder. Yanılgı şuradadır: Yapılan, olmayan burjuvazinin devlet eliyle yaratılması değil, son derece zayıf ve güçsüz olan burjuvazinin devlet aracılığıyla güçlendirilmesidir. Türk "kapitalizmine" niteliğini veren bu konuyu açmamız gerekiyor.

Ara sınıflar güçlü biçimde katılmış olsa da Türk "Kurtuluş Savaşı" komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları önderliğinde gerçekleşmiştir.

18. yüzyılda yaşanan "ticaret savaşları" siyasal gücün yeri ve rolü olarak akla gelebilir fakat "ticaret savaşları", kendi ülkesinde manifaktür sanayinin bilinmeyen pazarlara, yeni pazarlara ürettiği metalar için diğer bir devletin manifaktür sanayisine karşı yürütülmüştür. 19. yüzyıl ise "bırakınız yap-sınlar", "bırakınız geçsinler" yani liberalizm, serbest rekabet yüzyılıdır. Siyasal güç yani devlet kapitalizmin ilkel birikim döneminden başlayarak serbest rekabet ve emperyalizm dönemlerinde de ekonominin bizzat kalbinde olmasına rağmen Türk "ka-

pir. Kapitalizm gelişmemiş, sermaye birikimi zayıf, hakim sermaye tefeci ve tüccar sermayesidir. TC devletinin kuruluşuyla birlikte komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının işbaşındaki kliğinin önünde gelişmek, büyümek ve palazlanmak için devletin iktisadi imkanlarından yararlanma ve devleti iktisadi bir manivela olarak kullanma dışında bir seçenek yoktur. Aynı yakıcı gerçeklik feodalizmi tasfiye edememiş, emperyalizme bağımlı diğer ülkeler için de geçerlidir.

Sermayenin karlı olduğu alanlara yönelme eğilimi zayıf bile olsa Türk sermayesi için de geçerli olmuştur. Sermaye birikim alanı esas olarak ticaret ve tefecilik olan Türk komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, TC devletinin kuruluşuyla birlikte kamunun ihtiyacı olan malların temini, müteahhitlik, ulaşım vb. alanlara yönelmişlerdir. Otomobilden kamyon, otobüs gibi taşıtlara, şekerden mensucata, kimyevi ürünlerden sac, demir-çeliğe vs. kadar nerdeyse sanayi ürünü olan bütün metalar ithal edilmiş ve ithal ürünlerin ticaretinde büyük karlar elde edilmiştir. İhracat kalemi ise genelde tarım ürünleridir ve burada da büyük toprak ağaları ve

İşgal sonrası yarı sömügelikten çıkılmamasının ve feodalizmin tasfiye edilmemesinin nedeni budur. Savaş sonrasında Türkiye toplumunun egemen sınıfları yani savaşa önderlik eden bu sınıflar; Türk komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıdır. Genç TC'de feodalizmin gücü nedeniyle iç pazar dardır dolayısıyla ne geniş iç pazara üretim yaparak gelişen ve ne de dış pazarlarda kapitalist-emperyalist ülkelerin meta ve para sermayeleriyle rekabet edebilecek güçte bir kapitalizm var. Çelimsiz, oldukça güçsüz Türk "kapitalizmi" için "can suyu" devletten gelir. Devletin imkanları zorlanarak, devlet tarafından mevcut kaynakların aktarılması sağlanarak, yeni kredi kaynakları oluşturularak, ihaleler açılarak vb. Türk "kapitalizmi" geliştirilmeye çalışılır. "İmparator" kitabında (Erol Toy) anlatılan Vehbi Koç hikayesi Türk "kapitalizminin" özeti gibidir.

"kapitalizmi" örneğinde olduğu gibi bir yer tutmamış, böyle bir görev üstlenmemiş veya verilmemiştir. Türk "kapitalizmi" örneği aslında yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal yapıya sahip ülkelere mahsustur. Mao Zedung bu tür kapitalizmi bürokrat kapitalizm olarak tanımlamıştır. Mao Çin'in ekonomisine dört komprador ailenin hakim olduğunu, Çan Kay Şek'in devlet imkanlarını bu kliğe seferber ettiğini anlatır. Peru kapitalizmi hakkında ise A. Gonzalo aynı kavramı kullanır ve şöyle söyler: "Gelişmesinin belirli bir aşamasında bu kapitalizm devlet iktidarı ile bütünleşir ve devletin iktisadi imkanlarından yararlanır. Devleti iktisadi bir manivela olarak kullanır."

Gelişiminde devletin önemli bir rol oynaması bürokrat kapitalizmi doğuran, belirleyen bir olgu olmakla birlikte bunun bir tercih değil, koşullardan kaynaklı, koşulların belirlediği bir gelişme olduğunu belirtmek gere-

büyük ticaret burjuvazisi kazanmıştır. Bütün bu işler için ihtiyaç duyulan sermayeye ise önemli kısmı devlet tarafından ya borçlanmayla veya İş Bankası, Sınayi ve Kalkınma Bankası, Ziraat Bankası aracılığıyla erişilmiştir. Bürokrat kapitalizm sermaye birikimini asıl karlılık alanları olması hasebiyle bu alanlar da gerçekleştirmiş, üretimden uzak durmuştur. Geçimlik ürünlerin (şeker, dokuma, ayakkabı vs.) üretimini gerçekleştiren işletmeler ise zorunlu olarak devlet tarafından kurulmuş, işletilmiştir.

Özelliğini devletin özel ve etkin rolünden alan bürokrat burjuvazi TC'nin 95 yıllık tarihi içerisinde niceliği değişmekle birlikte güç ve ağırlığını korumakla kalmamış, tam da bu ontolojik sorundan dolayı egemen sınıflar arasında devlet iktidarı için mücadelenin keskinleştirici unsuru, yönelim nedeni olmuştur.

[DEVAM EDECEK]

Avrupa'da Ocak Ayı Anmaları

ALMANYA- "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" kapsamında Avrupa'nın birçok bölgesinde anma etkinlikleri gerçekleştirildi. Avrupa'nın Liege, Stuttgart, Basel, Innsbruck ve Viyana kentlerinde anma etkinlikleri gerçekleştirilirken, Linz ve Paris'te anma etkinlikleri 9 Şubat'ta düzenlenecek.

AVUSTURYA/INNSBRUCK

20 Ocak'ta Avusturya'nın Innsbruck kentinde düzenlenen anma etkinliği, devrim ve komünizm şehitleri şahsında yapılan saygı duruşunun ardından Ocak ayı ile ilgili yapılan açıklamalar okunarak başladı. Anma programında yapılan sinevizyon gösterimi kitle tarafından ilgiyle izlendi. TKP/ML MK'nın açıklamasının okunmasının ardından anmaya katılan devrimci örgütlerden MKP taraftarlarının sunduğu dayanışma mesajı kitle ile paylaşıldı.

Programın devamında ise şehit aileleri sahneye davet edilerek kendilerine karanfil ve kitap verildi. Şehit ailelerinin duygu ve düşüncelerini ifade etmesinin ardından anma programı seslendirilen marşlar ve türkülerle sonlandırıldı.

İSVİÇRE/BASEL

"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle Avrupa'nın çeşitli yerlerinde yapılan anma etkinliklerinden biri de İsviçre'nin Basel kentinde 20 Ocak günü yapıldı. Oldukça kitlesel ve coşkulu geçen anma etkinliği, Partizan taraftarlarının kolektif emeği ile başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Hazırlanan sinevizyon gösteriminin ardından, 23 Nisan 2018'de Halk Savaşçısı Hasret Tanrıverdi ile birlikte, girdikleri çatışmada şehit düşen Halk

Savaşçısı Gül Kaya'nın yazdığı şiiri abisi İbrahim Kaya tarafından okundu. Kısa bir konuşma da yapan İbrahim Kaya, son mermisine kadar savaşanlarla, silahları gömüp kaçanlar arasındaki farka dikkat çekerek, şehitlerimiz üzerinden pirim yapmak isteyen sağ tasfiyeciliğin durumuna vurgu yaptı.

Anma etkinliğinde MLKP adına da bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşma

Anma etkinliğinde Avusturya Kızıl Cephe Kolektifi adına yapılan konuşmada devrimci dayanışma vurgusu yapıldı. Anma etkinliğinde MLKP tarafından gönderilen dayanışma mesajı okundu. Anma etkinliği, seslendirilen devrimci marş ve ezgilerle son buldu.

BELÇİKA/LIEGE

Parti ve devrim şehitleri Belçika'nın Liege şehrinde, "Sınırlı bir yaşamı sı-

onları selamlıyorum" dedi. Anmaya Nav-Dem Belçika'nın gönderdiği mesaj Nav-Dem temsilcisi tarafından okunduktan sonra "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla alkışlandı. Anma etkinliğine coşkusu ve ezgileriyle katılım sağlayan Grup Şare Ma'nın sahne almasının ardından etkinlik sonlandırıldı.

ALMANYA/STUTTGART

Almanya'nın Stuttgart kentinde düzenlenen etkinlik saat 14.00'de devrim, sosyalizm ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başladı.

Sınıf mücadelesinin tarihi kesitleri; Spartaküs, Paris Komünü, Ekim Devrimi, Çin Devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi ve dünya devrimci mücadelelerinden Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Che, Rosa, Liebknecht, Ho Chi Min ve Gonzalo'nun yer aldığı sinevizyonda; TKP/ML'nin ortaya çıkışı, komünist

önder Kaypakkaya'nın politik hattı, Kürt meselesi, devletin tahlili, Kemalizm'in faşist niteliği aktarılırken, Kaypakkaya'nın devrimin yolu meselelerinde her türden revizyonizme, pasifizme ve reformizme karşı ideolojik duruşu ve fikirlerindeki netliğe vurgular yapıldı.

Anmaya MLKP, Halk Cephesi, MKP, DİDF, Bolşevik Partizan temsilcileri katılarak destek verdiler. MLKP'nin sunduğu yazılı dayanışma mesajı kitleye okundu.

Anma programına katılan Ozan Rençber, Garip Şahin'in "Dağ Dumandır" bestesini seslendirdi.

da örgütlü mücadelenin önemi ifade edilirken, son süreçte hapisanelerdeki açlık grevleri ve saldırılara da vurgu yapıldı. Etkinlikte ayrıca TKP İsviçre ve MKP İsviçre'nin de yazılı mesajları okundu. Anma etkinliği şehit ve tutsak ailelerine karanfil verilmesiyle sona erdi.

AVUSTURYA/VİYANA

"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" etkinliklerinden bir diğeri de Avusturya'nın Viyana kentinde gerçekleştirildi. Kitlesel katılımın olduğu anma etkinliği parti, devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşuyla başladı.

nırsız bir davaya adayanlar ölümsüzdür!" şiarıyla anıldı. Devrim ve yüce komünizm davasında ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından, "Sınırlı Bir Yaşamı Sınırsız Bir Davaya Adayanlar" için hazırlanan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Bir Partizan taraftarı Aliboğazi'nde şehit düşen 12 Halk Savaşçısı için yazdığı şiiri seslendirdi. Ardından TKP/ML Dava Tutsakları adına yapılan açıklama okundu.

Anmaya katılan PKK şehit ailelerinden Nadire anne kitleyi Kürtçe selamlayarak "Şehitlerimiz bize güç katıyor ve onların bıraktığı bayrağı yerden alarak devam eden çocuklarımız var

Tutsak Partizanlar: “Selam Olsun Umudu Büyüten Şehitlerimize”

Onlar
Bahar dallarıdır
Tomurcuklarla yüklü
Çiçeğe dönüşecek

Onlar
Alev kıvılcımları
Yüreğimizi tutuşturacak

Onlar
Umudumuzun çiçekleri
Karanlıkları yırtıp
Yarına ulaşacak

Bir gün
Çiçeklerin açtığı bir bahar günü
Göğsüne yatırdığın yiğitlerin
Çatlatıp yüreğini
Kızıl güllere dönüşerek
Yeryüzüne çıkacak!

HABER MERKEZİ- "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/ Marksist Leninist) dava tutsakları adına **İsmail Yılmaz** tarafından bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamayı haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz.

“Bir Ocak Ayı Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası’nı daha içeride ve dışarıda yapmaya hazırlanıyoruz. Devrimci mücadelenin marjinalize edilmek istendiği, çeşitli ulus, milliyet ve inançlardan emekçi halkın baskı ve zulme maruz bırakıldığı, sömürüldüğü bir dönemde devrimcilerin öncülük ettiği ve can bedeli yürüttüğü devrim mücadelesini, kendi duruş ve davranışlarında ifade ettikleri anlamına geliyor. Bu bakımdan devrim şehitlerinin emekçi halk kitlelerini savunma mekanizmalarını canlı tuttuklarını, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini sosyalizme, oradan da altın çağa taşımanın gereği olarak bedel ödemeyi göze aldıklarını görüyoruz.

Onların adanmışlık, fedakarlık ruhuyla yürüttükleri mücadele süreci faşizmin, toplumu sindirmeye çalıştığı bir dönemde devrimci olarak var olmanın ve var etmenin somut bir ifadesi olmuştur.

Kuşkusuz var olma ve var etme sürecinin odağında proletaryanın kurmay heyetine yönelik sürdürülen çökertme ve yok etme saldırılarının püskürtülmesi ve devrimi gerçekleştirmenin amaçlandığı unutulmamalıdır.

Bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede proletaryanın kurmay heyetinin varlığını öncelleyen bu tutum aynı zaman faşizmin sürdürdüğü her türden saldırıyı püskürtmenin ve devrimi gerçekleştirmenin yolunu da bize gösteriyor.

Faşizm; ezilen, sömürülen emekçilerin ağır bedeller ve uzun mücadeleler sonucu elde ettikleri kazanımlara göz dikmiş durumdadır. Her geçen gün yeni saldırılarla bu kazanımları gasp etmek başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyet ve inançları inkar, imha etmekten geri kalmamaktadır. Dün olduğu gibi bugün de ırkçı şoven politikalarla kitlelerin geri duyguları kabartılmaya çalışılmakta, savaş naralarıyla Rojava üzerinden yayılma oyunları seyirlenmektedir.

Hakim sınıfların iktidardaki sözcüleri durumundaki AKP/MHP ikilisi, yerel seçimlerin gündemde olduğu bu süreci hem “vatan-millet-Sakarya” nutuklarıyla götürmeye, hem de ekonomik krizin yarattığı sefaleti gözlerden

uzak tutmaya çalışmışlardır.

Bütün bunlar: Hedefimize kilitlenmeyi, şehitlerimizden aldığımız bilinçle sıkı bir mücadele öğütlüyor bize. Diğer taraftan, devrimci saflarda güçlü bir şekilde esen sağ, reformist, düzen içi rüzgarlara kapılmamayı öğütlüyor. Saflarımızda ortaya çıkan ve olması gereken yerde konumlanan sağ tasfiyeciler anlayışın yarattığı tahribatları gidermeyi, MLM ilkeleri sağlam bir şekilde kuşanmayı öğretiyor bize...

Proletaryanın kurmay heyetinin kırk altı yıllık mücadelesinde azim ve kararlılığı; Ali Haydar, Meral Yakar, Mehmet Zeki Şerit, Ayfer Celep, Beşler, Onikiler, Hasret, Gül ve Mercan Şehitleri’ne kadar bizi var eden bugüne getiren tarihsel haklılığımıza güvenmemiz gerekiyor.

Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür!

Şan Olsun Umuda Harç Olan Şehitlerimize!

Ocak Ayı Şehitleri Ölümsüzdür!

Tutsak Partizanlar adına İsmail Yılmaz

Ocak 2019”

“Şan Olsun Partimizin ve Devrimin Bilgeliği, Yetkinliği ve Teminatı Olan Şehitlerimize!”

HABER MERKEZİ- Proletarya Partisi'nin 1978 yılında gerçekleştirdiği 1. Konferansı'nda Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmişti. Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Merkez Komitesi ikk-online.net sitesinde yaptığı "Şan Olsun Partimizin ve Devrimin Bilgeliği, Yetkinliği ve Teminatı Olan Şehitlerimize!" başlıklı açıklamayı haber değeri taşıması açısından olduğu gibi yayımlıyoruz.

Devrimi örgütlemek, onu ruhunda yaşamak ve zorunluluğunu anlatmak için ölümü göze almak gerekir. Çünkü ölüme meydan okumak, insan bilincinin nesnel dünyanın belirlenmiş kurallarına karşı en aktif tepkisidir. Bu duruş ve yaklaşım, ihtiyaçlar dünyasından özgürlükler dünyasına doğru akıp giden insanlığın değiş-tirme ve zorunluluğu kavramasına işaret eder. Toplumsal, sosyal ve sınıfsal gelişmeler değişimi ihtiyaç haline getirdiğinde; devrimler, tarihin kapısını öfke ve kinle, dizginlenemeyen yıkıcılık eşliğinde ölümü kucaklama bilinciyle dövmeye başlar.

Kavgada düşenlerimiz, içinden geçtiğimiz dönemde tarihin kapısını iradi, bilinçli, örgütlü şekilde ve kazanılmış tarih bilinciyle dövenlerimiz olmaktadır. Şehitlerimiz, ölüm eğer zulmün, sömürü ve adaletsizliğin hapishanesinin kapısını özgürlüğe, eşitliğe açan bir anahtarsa; "yaşamın canı cehenneme" demeyi bilenlerdir.

Partimiz, Ocak ayının son haftasını ölümün korkutuculuğunu yenen devrimci ve komünistleri, ölümleriyle proletaryanın sınıf kavgasında tarihe not düşenleri, ihtilalci komünist çizginin inşacıları, usta ve önderlerini anarak tarih bilincini keskin bir kılıç haline getirmek için "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" ilan etmiştir. Her yıl parti ve devrim şehitlerimizi anarken, devrime ve komünizme olan bağlılığımızı, belirlenmiş hedefe ulaşma ısrarımızı, hedefe varmanın kaçınılmaz olduğu bilinci ve umudu-

nu titizlikle koruduğumuzu da ilan ediyoruz. Bıkmadan usanmadan ilan etmeye de devam edeceğiz.

Ölümü göze alarak kavgayı sürdürenler, tereddütsüz durup ölümü kendilerinden önce kucaklayanların ruhunu kuşanarak devrim mücadelesini pekiştirme, sağlamlaştırma ve taşıma görevini üstlenmektedir. Yaşayanların bilincinde berraklık, devrimci pratiklerinde taşınan ağır sorumluluktur şehitlerimiz.

dimiz vardır. Kesintisiz yürüyen silahlı mücadele kana kan, diş diş bir hatta halen devam etmektedir.

Partimiz tasfiyeciliğin, reformizmin, parti ve savaş kaçkınılığının kuşatması altında bir süreçten geçti ve geçiyor. Ancak bu süreç partimizde ideolojik netliği ve savaşçı niteliği eksiltmeyi başaramadı. Kaypakkaya yoldaşın ihtilalci çizgisine ve savaşçı kimliğine, son 3 yılda sürdürdüğü ideolojik mücadele yanında düşmana karşı

faşizm için önceliklidir. Bu imha ve tasfiyeyi içeren topyekûn saldırı dalgasında, dalgakıran ise komünist ve devrimci güçler olmaktadır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda dağlar taşlar bombalanmakta, ormanlar yakılmakta, gerillayı kuşatma ve imha etme amacıyla doğa acımasız bir tahribata maruz kalmaktadır. Bu süreçte yüzlerce PKK gerillası kahramanca direnerek şehit düşmüştür. Yine MLKP, MKP, BÖG ve DHKP/C gerillaları bu saldırılar karşısında tavizsiz duruşları ile silahlı mücadelede ısrarın adı olmuşlardır. Partimiz 25 gerillasını kayıp verme pahasına komünizm sloganlarını şehitleriyle ve tüm benliğiyle haykırmıştır. Bu dalga karşısında dayanamayıp kırılan, yıldırgan, silahları gömerek terk edenleri de tarih kayıt altına almıştır.

"Yaşamak ölmekten yeğdir" diyerek yıldırganlık teorisi üretenlere, silahları gömerek "aslında geri çekildik, geri geleceğiz" diyerek yalandan bıkmayan parti ve savaş kaçkını tasfiyecilere, silah elde düşenler için "ne sonuç elde edildi ki" diyerek faşizmin topyekûn saldırısına umutsuzluk türküsü yakanlara, "bir devir kapandı" diyerek silahlı savaşıma tabut bulmaya çalışanlara, "devlet teknik olarak çok donanımlı, nafiye çaba" diyerek "savaşta insan unsurunu" kurşuna dikenlere, "savaşma barış" deyip sınıflı toplumsal yapının boynuna hümanizmin "kanlı" kılıcını sallayanlara, "ölü sevenciler" diye-

rek faşizmin çanağına kaşık çalanlara meydan okuyarak özgürlük, devrim, sosyalizm ve komünizm sloganlarını haykıran tüm komünizm ve devrim şehitlerine selam olsun! Silah elde dövüşenlere ve düşenlere selam olsun!

Şehitlerimizin, "bizden daha iyi yapın, daha sağlam durun, daha tereddütsüz olun, mücadeleyi daha fazla geliştirin" çağrısını; kavgadan geri durmamak, bedel ödemekten korkmamak, öfkemizi dizginlememek, düşmanlarımıza acımamak, sorumluluklarımızı daha iyi yapmak olarak selamlıyoruz. Umutla ve dirençle şehitlerimizin yolunda ilerleyecek, onların ideallerini, iddialarını ve özlemlerini gerçekleştirene kadar durmayacağız!

Partimiz TKP/ML, kurulduğu andan itibaren Halk Savaşı çizgisinde, Mao yoldaşın "partinin savaş içinde inşa olacağına" yönelik perspektifini kuşanarak ilerlemiştir. Kuramcımız ve kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya bu çizgiyi bizzat silahı kuşanıp gerilla mücadelesini başlatarak ve ona önderlik ederek yaşama geçirmiştir. Partimizin temellerini "savaşçılık" üzerinde atmıştır. Partimiz henüz bir yaşına girmemiş bir parti iken Kurucu önderimiz Kaypakkaya ve kadrolarımız Meral Yakar ve Ali Haydar Yıldız yoldaşları şehit vermiştir. Bu nitelik 47 yıllık tarihimiz boyunca hiç eksilmemiştir. Partimizin kumanda ettiği Halk Savaşı güzergahında Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde yüzlerce şehit-

tereddütsüz duruşuyla sahip çıkmayı başarmıştır. Bu süreçte Partimiz çizgisini "parti ve savaş kaçkını hizipçi" gürüha karşı savunurken, 25 şehidiyle düşmanın tasfiye ve imha savaşına karşı barikat olmuş, Kaypakkaya yoldaşın emanet ettiği Marksizm Leninizm Maoizm'in kızıl sancağını taşımaya devam etmiştir.

Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız,

Faşist diktatörlüğün Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden geniş halk yığınlarına karşı amansız ve acımasız saldırıları, baskısı aynı zamanda onların örgütlü gücü olan başta komünist, devrimci ve yurtsever harekete karşı bir imha savaşı şeklinde sürmektedir. Gerilla mücadelesinin imhası ise

Dersim’de Bir Kez Daha Avcılık Maskesi Altında Gizlenen Gerçekler

Dersim’in kültürüyle özdeşleşmiş olan simgelerden bir tanesi olarak dağ keçileri, bir kez daha zevk için avcılarının hedefi haline getirildi. Aralık ayında bir grup avcı, Dersim’e gelerek kendi zevkleri için Dağ keçisi avına çıktılar. Haklı olarak birçok kesimden tepki gören avcılar yine de av maceralarından geri durmadılar. Son olarak vurdukları dağ keçileriyle çekilmiş fotoğraflarını yayınladılar. Birçok köyü ve yaylası güvenlik gerekçesiyle Dersimlilere yasak olan bu bölgelerde, avcılarının gayet rahat bir şekilde avlanmaları, bir kez daha “kapitalizmin ağacın gölgesini dahi satması” esprisine güçlü kanıtlardan birisi oldu. Hemen herkesin bildiği gibi bu avcılar, sırf kendi zevkleri için binlerce lira para ödeyerek ve devletin kolluk güçlerinin izni dahilinde avlanmaktadırlar. Yine bir başka olgu da, organizasyonu yapanların da Dersim’de ikamet ediyor oluşlarıdır.

Ancak avcılık, Dersim’de sadece dışarıdan gelenlerin zevk için yaptıkları bir organizasyonla sınırlı kalmamakta yine devletin gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü faaliyetlerin bir parçası haline de getirilmiştir. Özellikle av mevsimi döneminde gerillaların üslenme bölgeleri çevresine özel olarak örgütlenen işbirlikçi ve korucular, avcı kılıfında yönlendirilmekte, onla-

rın aldıkları görüntü sonrası operasyonlar yapılmaktadır. Bu politika yeni değildir ancak son dönemde oldukça yaygınlaşmıştır. Son süreçte özellikle belli bölgelerde yapılan operasyonlar, düşman bu avcı kılıklı işbirlikçileri aracılığıyla topladığı istihbaratlardan yola çıkılarak yapılmış ve belli sonuçlar da alınmıştır.

Bir yandan Dersim’in kültürel dokusuna saldırı diğer yandan onurunu, kişiliğini kaybetmiş insanların devletin gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü saldırının bir parçası olması... İşte avcılığın Dersim’de maskeleydiği gerçekler bunlardır.

Düşürülmüş ve onursuzlaştırılmış halk düşmanları dışında, Dersim halkı misafirperverdir, kapısı dost olana açıktır. Ancak misafirlik adı altında kültürüne, ahlakına ve gerillalara yönelik saldırı hedefleyenlere kapısı kapalı olmak zorundadır.

Avcılığı zevk için yapanlara gösterilen tepki (her ne kadar daha güçlü olması gerekirken), aynı zamanda avcılık adı altında gerilla mücadelesine yönelik bir politika olan avcılığa da gösterilmelidir. Yoksa kaybedilen sadece dağ keçileri değil, ahlaki değerler de olacaktır.

Buradan yola çıkarak en başta duyarlı ve onurlu Dersim halkının bölgede faaliyet yürüten örgütlerin av yasaklarına kulak vermesi oldukça önemlidir. Zira avcılık bir yandan dağ keçilerinin neslinin tükenmesine diğer yandan özgürlük mücadelesinin kösteklenmesine hizmet etmektedir. Bu nedenle tepkinin sadece avlanmak için gelen avcılarla sınırlı kalmaması, yine bu işi organize eden kişi ve kuruluşlara ve bizzat bu pratiğin onayını veren devlete de yönelmesi gerekmektedir.

Yabancı avcılarının Dersim’deki av pratiğine gösterilen tepkilerin bir parçası olarak yapılmak istenen basın açıklamasına devletin kolluk güçleri tarafından engel konulmuş ve basın açıklamasına katılanlar gözaltına alınmıştır. Bu dahi başlı başına meselenin sadece avcılık yapanlara ait bir sorun olmadığını, bizzat devlet tarafından organize edilen bir pratik olduğunu ortaya sermiştir. Yani devlet, kendi politikalarının bir parçası olarak avcılığa yönelik muhalefete müdahale etmiştir. Bu gerçekliğin bize anlattığı şudur: Avcılık, Dersim’de doğasına ve kültürüne yönelik devletin kapsamlı bir saldırısının parçasıdır. Tıpkı barajlarla bir yandan doğasını satılığa çıkardığı Dersim’in Munzur ırmağı gibi kültürüyle özdeşleşmiş bir simgesine saldırdığı gibi...

Yine işbirlikçi ve korucu unsurların dağlarda rahat bir şekilde avcılık maskesiyle gerilla avına çıkması, aynı saldırının bir parçası olarak görülmelidir. Buna karşı gösterilen her tavır, bölgede ajan-işbirlikçilik ve koruculuğa karşı gösterilecek tavrın da bir parçasıdır. Sessiz kalmak, gerillaya yönelik saldırılara sessiz kalmak anlamı taşır. Onursuzlaştırılan, düşkünleştirilen ve düşmanlaştırılan unsurlarının av pratiği gerillaların düşmana ihbar edilmesi demektir.

Avcılığa karşı mücadele “avcılık yasaklansın” çağrısıyla devletten beklentiye girilerek yapılamaz. Bunun bir getirisinin olmadığı, devletin pratiğinde sabittir. Zaten endemik türlerin avlanması, hukuk çerçevesinde yasaktır. Devlet, bölgedeki avcılık politikasıyla kendi hukuğunu çiğnemektedir. Ama yine söyleyelim. Mevzu bahis gerilla mücadelesi, Dersim’in kültürü ve doğasına saldırı olduğunda egemenler için bu yasalar çiğnenmek için alınmış kararlardan başka bir anlam ifade etmez. O halde kendi öz gücümüzle, hem zevk için avcılık yapanların, hem de işbirlikçi ve korucuların, avcılık bahaneleriyle dağları dolaşmasına izin vermemeliyiz.

[Bir Yeni Demokrasi okuru]

DERSİM'DE FAŞİST PARTİLERE OY YOK!

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK GÜÇLERİN ORTAK MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

31 Mart yerel seçimleri yaklaşırken Dersim özgülünde yaşanan tartışmalar gündemde önemli bir yer tutmaya devam ediyor. Dersim yerel seçimlerine dair farklı açıklamalar yapıldı ve çokça şey yazıldı. Tartışmalar ağırlıklı adaylıklara ve siyasi kurumların karşılıklı tutumlarına dair gerçekleşti. Bugüne kadar sorunun kaynağına ve neden çözülemediğine dair yeterli bir açıklık getirilemedi. Sorun daha en başta yanlış yerden ele alındığı içindir ki Dersim yerel seçimlerine dair tartışmalar, faşizm karşısında devrimci-demokratik güçleri ve halkı birleştirmeye değil ayrıştırmaya hizmet eden bir noktaya geldi. Bu olumsuz tablonun oluşmasında kuşkusuz kimi siyasi kurumların seçimlere ve adaylıklara endekli tutumlarının belirleyici bir yeri vardır. Bu tutum ve tartışmalara yer vermeden önce ülkede yerel seçimlerin nasıl bir politik iklimde gerçekleştiğini, özelde Dersim'deki yerel seçimlerin nasıl bir içerik kazandığını ortaya koymak daha doğru olacaktır. Soruna bakış açısındaki farklılıkları ortaya çıkarmak bakımından da bu nesnel gerçekleri ifade etmek yerindedir.

Önümüzdeki yerel seçimler faşizmin başta devrimci-demokratik güçler olmak üzere tüm halk güçlerine saldırılarının yoğunlaştığı, bu güçlerin her alanda tasfiye edilmeye ve sistem içine çekilmeye çalışıldığı bir dönemde gerçekleşmektedir. Partizan'ın yerel seçimlere dair açıklamasında da belirttiği gibi bu yerel seçimleri genel seçim havasına sokan nesnel koşullar, hakim sınıfların ve başta AKP-MHP ittifakı olmak üzere onların temsilcisi faşist düzen partilerinin izlediği siyasetle ilgilidir. Bir bütün olarak devrimci-demokratik güçlere ve özelde Kürt ulusal mücadelesine karşı yoğunlaşan saldırılar, gerçekleşecek olan seçime de özgün anlamlar yüklemektedir. Bu özgünlük en başta faşizme karşı mücadelenin güçlendirilmesinde, devrimci-demokratik güçlerin ortak mücadele

ve direniş hattının geliştirilmesinde ve yerel seçim sürecinin bu mücadelede bir araç olarak değerlendirilmesinde anlam bulmaktadır. Aksi her yaklaşım seçimlerin ülkemizde taşıdığı -uzun bir süredir daha da belirginleşen- sistem içi işlevi kavramak, seçilmişlerin tutuklanması ve kayyım politikalarıyla apaçık ortaya konan faşist kuşatmaya gözlerini kapatmak anlamına gelmektedir. Faşist iktidarın halen kayyım tehditleri savurduğu koşullarda, mücadele ve direniş eksenine dayandırılmayan her seçim tartışması, genel veya yerel olsun ülkemizde seçimlerin misyonuna dair hatalı yaklaşımları barındırmakta, reformist ve sistem içi politik çizgilere kaynaklık etmektedir. Dersim yerel seçimlerine dair tartışmalarda da bu hatalı yaklaşımları ve politik çizgi sorunlarını görmek fazlasıyla mümkündür.

DERSİM'E DÖNÜK FİZİKİ, İDEOLOJİK VE KÜLTÜREL SALDIRILAR

Dersim dününden bugüne devrimci ve komünist mücadelenin önemli mevzilerinden biridir. Faşist düzen partileri dahil tüm devlet güçlerinin temel hedefinin Dersim'in bu niteliğini tasfiye etmek olduğu açıktır. Devletin, İçişleri Bakanı gibi en yetkili ağızlarından açıkça ifade ettiği gibi faşizmin öncelikli hedefi Dersim'de sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin tasfiyesidir. Bu hedef doğrultusunda komünistlere, Kürt Ulusal Hareketi'ne ve bir bütün olarak dev-

rimci hareketlere karşı yoğun imha ve tutuklama saldırıları gerçekleştirilmiş, söz konusu hareketlerin fiziki tasfiyesi amaçlanmıştır. Geçtiğimiz yakın süreçte komünistler, devrimci-demokratik güçler ve halktan yüzlerce, binlerce kişi tutuklanmış, soğurtmalara tabi tutulmuş ve yine bir o kadarının Dersim'den 'göçü' sağlanmıştır. Dersim'de faşizme karşı mücadele odaklarının fiziki zayıflatılmasına ve kayyım politikasına paralel sadece fiziki saldırılar değil Dersim'i devrimci özünden koparmaya ve asimile etmeye dönük ideolojik ve kültürel saldırılar da yoğunlaşmıştır. Dersim köyleri ve şehirleri ile birlikte büyük bir karakola dönüştürülürken Dersim'in ulusal ve inançsal kimliğine dönük saldırılar da yoğunlaştırılmış, caddelere, parklara, köprülere vb. verilen isimlerle faşist iktidar kendini her alanda kalıcılaştırmaya yönelmiştir.

Dersim'de bu saldırılar ortadan kalk-

rütülen her tartışma, yerel seçimler veya yönetimler kapsamında dahi olsa Dersim'in, Dersim halkının ve Dersim'deki devrimci mücadelenin yararına değildir. Komünistlere ve tüm devrimci-demokratik güçlere düşen görev, öncelikle faşizmin saldırılarına set oluşturmak, bu yönde mücadele ve direniş örgütlemek, tüm halk güçlerinin birlikteliğini sağlamak için çaba sarf etmektir. Bu doğru tutum konusunda her siyasi kurum belli bir çerçeve çizmiş ve kendi politik hedeflerini ortaya koymuş olsa da özellikle seçimlere ve adaylıklara endekslenen pratik tutumlar bu esas göreve baskın gelmiştir. Dersim'de halkın ve faşizme karşı devrimci mücadelenin çıkarları gölgede kalmış, düşmanını sevindiren bir tablo ortaya çıkmıştır.

DERSİM YEREL SEÇİM TARTIŞMALARINA DAİR...

Dersim'de yerel seçimlere dair söz konusu tartışmalar, HDP ve SMF arasında yürütülen 'ittifak görüşmelerinin' olumsuz sonuçlanması ardından alevlenmiştir. Bilindiği gibi söz konusu siyasi kurumlar Dersim merkez eşbaşkan adayı/adayları -daha özelde resmi başkan- konusu başta olmak üzere adaylıklarda anlaşamamış ve seçimlere farklı adaylarla girecekleri ortaya çıkmıştır. Öncesinde ve ilerleyen süreçte SMF kimi aday adaylarını ve devamında adaylarını açıklamış; HDP içerisinde de adaylık ve önseçim süreçleri işletilmiştir. Partizan, seçimlere yönelik genel tavrını netleştirmesinin ardından öncelikle Dersim yerel seçimleri özgülünde ortaya çıkan bu tabloyu gündemine almış ve her iki kurumla da -karşılıklı talepler vesilesiyle- belli görüşmeler gerçekleştirmiştir. Bu görüşmeler öncelikle bilgilendirme, yukarıda belirttiğimiz politik beklenti ve eleştirilerin ortaya konması temelinde gerçekleşmiş ve ardından SMF ve HDP dahil olmak üzere Dersim yerel seçimleri özgülünde devrimci-demokratik güçlerin ortaklaştırılması amacına odaklanmıştır.

miş değildir ve seçimler sonrasında da ortadan kalkmayacaktır. Dolayısıyla devrimci-demokratik güçlerin ve tüm halk güçlerinin Dersim'i ve gerçekleşecek yerel seçimleri tartışırken en başta bu gerçeği görmesi, buna göre politik hattını ve konumlanışını belirlemesi doğru olmalıdır. Dersim herhangi bir coğrafya değildir; faşizme karşı mücadelenin en çıplak haliyle yürüdüğü bir savaş coğrafyasıdır. Bu gerçeği unutarak ya da bu gerçeğin dışında konumlanarak yü-

Her iki dost kuruma yönelik eleştirilerimizde belirttiğimiz gibi, en başta, HDP ve SMF arasında ittifak ve adaylıklara dair yürütülen görüşmeler hatalıdır. Bu görüşmelerin olumlu veya olumsuz sonuçlanmasından bağımsız olarak şu söylenmelidir ki her iki siyasi kurum da Dersim'de var olan siyasi tablonun bir ihtiyaç olarak dayattığı; tüm devrimci-demokratik güçlerin ortaklaşmasına dönük bir pratik hat izlememiş, öncelikle kendi aralarında anlaşmayı tercih etmiştir. HDP ve SMF, diğer siyasi kurumları ve demokratik güçleri 'görmezden gelerek' kendi arasında ittifak görüşmeleri yapmış, bu görüşmelere en başından itibaren doğru bir biçim kazandırmamıştır. Yöntemin hatalı oluşu sonucu da etkilemiş ve söz konusu ayrışma ve olumsuz tartışmaların zeminini güçlendirmiştir. Yöntem ve bakış açısı hatalıdır çünkü iki kurum arasındaki görüşmeler olumlu sonuçlanmış olsaydı dahi Dersim özgülünde halkı ve devrimci-demokratik güçleri kapsayan doğru bir yöntem işletilmiş olmayacaktı. Kuşkusuz yadsıdığımız bu yanlış tarzın sonucunda dahi gerçekleşmiş olsa HDP ve SMF'nin de içerisinde yer alacağı, Dersim'de devrimci-demokratik güçlerin yerel seçimlere dönük ortaklaşması esasta tercih edeceğimiz olumlu bir tablonun oluşmasını sağlayabilecekti.

DOĞRU POLİTİKA DOĞRU YÖNTEMİ ZORUNLU KILAR

HDP ve SMF'nin, politik bakış açılarından beslenen yönetime dair yanlışları, aralarında yürüttükleri adaylık tartışmasında da kendini göstermiştir. Her iki dost kurum da kendini ve Dersim'de seçim politikasını tek bir yönetime hapsederek Dersim'in ve

Dersim'de faşizme karşı devrimci-demokratik mücadelenin ihtiyaç ve görevlerini değil adaylarını merkeze oturtmuş, kendi yönteminde 'ısrarcı' olmuştur. HDP, devletin kayyım politikasına karşı söz konusu belediyeleri kendi adaylarıyla tekrar kazanma hedefinden; SMF ise bunun karşısında 'ön seçim' talebinden geri adım atmamıştır. Seçimlere yönelik kurumsal hedeflerde ve yöntemdeki tek yanlılık ortaklaşmanın önüne geçmiş ve devrimci-demokratik güçler özgülünde Dersim yerel seçim sürecini tıkayan bir noktaya taşınmıştır. Her iki kurum nezdinde olumsuz sonuçlanan bu süreç pervasız itham ve tartışmaların da önünü açmış, dost güçler arasındaki ilişkiye zarar vermiş ve halkta devrimci-demokrat güçlere karşı güvensizliği beslemiştir.

Söz konusu itham ve tartışmalar dair belli konulara özel olarak yer vermek gerekmektedir. Partizan, her iki dost kurumla görüşmelerinde, özellikle internet, sosyal medya ve bazı yayın organlarında ortaya dökülen birbirini karalamaya, linç etmeye dönük zarar verici tartışmalara dair kaygı ve eleştirilerini ortaya koymuş, dost güçleri düşmanlaştıran, düşmanla ilişkilendiren yaklaşımların kabul edilemez olduğunu ve bunlara müsamaha gösterilmemesi gerektiğini belirtmiştir. Aynı gereklilik bugün de geçerlidir. Partizan dahil her siyasi kurumun Dersim yerel seçimlerine dair ittifaklarının netleştiği bu aşamada tüm dost kurumların bu hassasiyeti koruması halka karşı devrimci bir sorumluluk olarak görülmelidir.

KAYPAKKAYA ÇİZGİSİ DEVRİMCİ SAVAŞ VE İKTİDAR BİLİNCİDİR

Dersim özgülünde İbrahim Kaypak-

kaya yoldaşın ve onun temsil ettiği komünist ve devrimci çizginin seçim tartışmalarına alet edilmesi yadsınması gereken bir diğer konudur. HDP ya da Kürt Ulusal Hareketi ile "Kaypakkaya geleneği" arasında, Dersim özgülünde hakimiyet mücadelesi ya da seçim rekabeti gibi anlamlar yüklenen bu tartışmalar Kaypakkaya yoldaşın komünist çizgisinden beslenmemektedir. Kaypakkaya'nın komünist çizgisi seçimler, seçim ittifakları, yerel yönetimler ve belediyeçilik gibi sistem içi süreç ve alanlarla kısırlaştırılmayacak kadar güçlü bir ideolojik öze, siyasi bir netliğe ve berraklığa sahiptir. Devrimci savaş ve iktidar bilinci ve pratiğinden uzak her tartışma Kaypakkaya'nın komünist çizgisinden de uzaktır. Kaypakkaya çizgisi aynı zamanda Kemalizm ve Kürt ulusal sorununda ilkeli ve doğru komünist çizginin adıdır. Onun ulusal soruna ve ezilen ulus hareketlerine dair komünist çizgisi her türlü şoven/sosyal şoven güç ve akıma karşı mücadele içerisinde şekillenmiştir. Kürt Ulusal Hareketi ile Kaypakkaya'nın komünist çizgisi arasında seçimler üzerinden yapay ihtilaflar peşinde koşmak, şuursuzluktan değilse bile politik faydacılıktan beslenmektedir ve kesinlikle reddedilmelidir.

PARTIZAN DERSİM'DE HDP İLE İTTİFAK HALİNDE YEREL SEÇİMLERE GİRECEKTİR

Dersim yerel seçimleri özgülünde tüm bu gerçekler ve tartışmalar içerisinde Partizan, devrimci-demokratik güçleri ortaklaşmanın çabasını harcamış, dost kurumları, seçimlerin devlet ve düzen partileri lehine ortaya çıkarabileceği sonuçlara ve bu ayrışmanın tehlikelerine karşı uyarmıştır. Yerel seçimlere dönük somut adımlarını bekletme ve kimi gecik-

meler pahasına bu politika hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Çünkü Partizan, Dersim'de devrimci ve demokratik güçlerin seçimler özgülündeki birlikteliğini sadece seçimlere değil seçimler sonrasında da etki edecek bir politik tutum olarak ele almaktadır. Dersim'de faşizmin saldırılarına ve kayyım politikasına karşı halk güçlerinin birlikteliğini, Dersim'e sahip çıkma iradesini, ortak mücadele ve direniş çizgisini geliştirebilmenin yolu ancak böylesi amaç ve ilkelerde biraraya gelebilmekle mümkün olacaktır.

Partizan, ülkedeki yerel seçimlerin hakim sınıflar nezdinde taşıdığı anlam, özelde Kürt Ulusal Hareketi'ne ve legal-demokratik siyasetine yönelen saldırılar ve hak gaspları nedeniyle bu yerel seçimlerde, adaylar çıkardığı Dersim'de, HDP ile ittifak kurmayı önemsemiş, bu amaçla HDP ile eleştiri ve ilkelere dayalı görüşmeler gerçekleştirmiştir. Partizan, Dersim'de HDP ile gerçekleştirdiği ittifak görüşmesini sonuçlandırmış ve Dersim yerel seçimlerine HDP ile ittifak temelinde girme kararı almıştır. HDP ile diğer politik kurumların kurduğu ittifaklarla birlikte Dersim'de HDP ismi altında yerel seçimlere giren ya da onu destekleyen devrimci ve demokrat güçler biraraya gelerek güç birliği oluşturmuşlardır. Partizan, Dersim'de, bu ana kadar olduğu gibi bundan sonra da mücadeleyi ilgilendiren her konuda halkın çıkarlarını esas alacak, devrimci-demokratik güçlerin birlikteliği için çaba harcayacak, seçimler dolayısıyla oluşan dar grupçu yaklaşımlara ve Dersim halkına zarar veren her türlü siyasi tutuma karşı aktif mücadele yürütecektir.

FAŞİST PARTİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'NİN GÖREVİ

Türkiye, 31 Mart yerel seçimlerini rutin ve süregelen krizini aşan ve onun tırmanmış hali olan ekonomik ve politik kriz koşullarında gerçekleştirmektedir. Yarı-feodal, yarı-sömürge yapıya sahip Türkiye'de ekonomik ve politik kriz, yapısal ve süregelen. Bu, başta işçi sınıfı olmak üzere halk yığınlarına, ezilen ulus, inanç ve cinslere yönelik aralıksız baskı, sindirme ve saldırı olarak dönmektedir. Ancak bu yerel seçimler aynı zamanda sistemin politik krizinin bir sonucu olan "gömlek değiştirme" sürecine denk gelmektedir. Bu durum yerel seçimleri genel seçim havasına sokmakta, egemen sınıf klikleri arasındaki ittifak arayışları yoğunlaşmış bir şekilde hayat bulmakta, genel kampanya ise bu gömlek değişiminin etkileri üzerinde yürümektedir.

Bu seçim, "başkanlık" rejiminin test olacağı, güven oylamasına tabi tutulacağı, bu sürece bir halkın daha ekleneceği ve gelişmelerin bu yönde seyredeceği bir seçim olacaktır. Ancak bu seçimin sonucu ne olursa olsun faşist diktatörlük politik krizine çare bulamayacaktır. Seçim; egemen sınıfların ittifak şeklinde bloklaşmış iki kliğinin halihazırda yürüyen mücadelelerinin yoğunlaşmış ve odaklanmış bir sürecini içermektedir. Her blok gücünü arttırma, diğer bloğu zayıflatma ve iç parçalanmasını boyutlandırma hesabı yapmaktadır.

31 Mart Yerel Seçimleri'nin hangi koşullarda gerçekleştiği ve bu seçimde doğru devrimci politikanın ne olması gerektiğini doğru tahlil edebilmek için öncelikle Türk hakim sınıflarının içinden geçtiği süreci, ülkedeki ve bölgedeki gelişmeleri ortaya koymak gerekmektedir. Egemen sınıfların politik krizinde, klikler arası savaşım ve mücadele keskinleştiği oranda işçi sınıfına, halk kitlelerine, Kürt ulusuna ve ezilen inançlara yönelik saldırı dalgası boyutlanmaktadır. Halka yönelik sindirme ve faşist politikaları kanıksatmaya yönelik saldırı topyekûn bir karakter kazanmıştır. Bu topyekûn saldırının en fazla yöneldiği dinamik ise Kürt ulusal mücadelesi ve hareketi olmaktadır. Faşist diktatörlük, kesintisiz bir şekilde Kürt düşmanlığı üzerin-

den yükselen şovenist kampanyalar örgütlemektedir. Faşizmin, emperyalizmin planlamalarına bağımlı olan ve tıkanan Suriye ve Ortadoğu politikası Kürtleri katletme, kazanımlarını imha etme, tırpanlama ve askeri işgal veya işgal tehditleri şeklinde kendisini yeniden biçimlendirmeye çalışmaktadır. Ancak bu, krizi krizle aşmaya dayalı, saldırgan ve beka sorunu"na odaklı yönelim ve yönetim son radesine yaklaşmıştır.

İşbaşındaki Tayyip-AKP kliği süreklilik içindeki 16 yıllık yönetimlerinin sonbahar günlerini yaşamaktadır. Gelişmeler ise sonbaharın zemheriye dönüşeceği yönünde seyretmektedir. İçeride derinleşen ekonomik ve siyasi kriz, Türk hakim sınıflarının Ortadoğu, özelde de Suriye politikalarıyla arkalanmış olarak önümüzdeki günlerde daha da büyüyecektir. Bugün var olan ve gelecekte karşılaşacağımız tablo, başta Kürt ve Türk ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkı üzerinde faşist devletin sınırsız baskı ve şiddeti, azgın sömürü ve talanıdır. Faşist Türk hakim sınıfları ve onların işbaşındaki kliği, Kürt ulusal demokratik örgütlenmesine ve Kürt ulusal kazanımlarına ne denli düşman olduklarını bütün tarihleri içerisinde fazlasıyla kanıtlamışlardır. Bugün Suriye Kürdistanı'nda yani Rojava'da elde edilen ulusal demokratik kazanımlara da aynı ölçekte düşmanlıkla yaklaşılmaktadır. Emperyalistlerin izni olmaksızın tek bir "drone" dahi uçuracak gerçekliğe sahip olmasına rağmen yine emperyalistlerin onayını alarak Batı Rojava'yı (Afrin) işgal etmiştir. Bütün muğlaklığına rağmen Trump'un "tampon bölge" söylemi TC için işlerin kötüye gittiği bir vakitte umut ışığı olmuştur. Suriye'de siyasi-askeri güç olarak belirleyici konumda bulunan Rusya henüz bir açıklama yapmadı. PYD önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi TC'nin işgaline izin vermeyeceklerini, savaşımlarını belirtti. Türk hakim sınıflarının, son anda ibrenin kendilerinden yana döndüğüne dair düşünceleri büyük bir yanılgıdır. Faşist TC devletinin Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'ne, onun silahlı gücünün teminatı altında bu-

lunan Kürt ulusal kazanımlarına düşmanlık dışında bir motivasyonu yoktur. Bu motivasyonla kimi kazanımlar elde etmişlerse de bunlar geçici olup büyük bozgunlarını hızlandırmaktadır.

Ancak bu gerçeklik saldırının dozunun düşmesine değil daha fazla artmasına neden olmaktadır. Bu politik iklimde, legal-demokratik alana yönelik kap-

rimci çizgi gerekmektedir. Seçimlere gidilen tablo ve ortaya çıkan ihtiyaç buna işaret etmektedir.

SEÇİMLERE NASIL BAKIYOR, NASIL ELE ALIYORUZ?

Partizan, sandıkla demokrasi arasında doğrudan ilişki arayışlarını, sandıkla demokrasinin özdeşleştirilmesini, tarihsel başarılar için sandık çağrılarını

samlı saldırıların yanında, kazanılmış haklar da bir bir gasp edilmektedir. Yine komünist, devrimci güçlere ve özellikle gerilla güçleri olmak üzere tüm silahlı ve illegal cephelere karşı "imha savaşı" sürdürülmekte, faşist diktatörlüğün İçişleri Bakanı "yasa, kural tanımıyoruz" açıklaması ile bu savaşı kumanda etmektedir. Faşist diktatörlük izlediği saldırgan çizgide net ve berraktır. Buna karşı aynı berraklıkta ve netlikte, hiç kuşkusuz iktidarı hedefleyecek bir cürette dev-

rimci politik körlük olarak değerlendirir.

Partizan, seçimler meselesini taktik bir sorun olarak görür.

Partizan, belli durum ve koşullarda seçimlere katılım siyaseti gibi yine belli durum ve koşullarda seçimlerin boykot edilmesi siyasetinin benimsenebileceğini savunur.

Partizan, seçimlerde, politize olmuş koşulları kitlelerde politik iktidar bilincine dönüştürmek, onları devrimci sürece ikna etmek, seçimleri doğru

LERE OY YOK!

YERLERİNE SARILALIM, SEFERBER OLALIM!

çizgiyi test etmenin alanı haline getirmeyi esas alarak, seçim süreçlerini kitlelere gitmenin, onlara bilinç taşımanın, kitlelerle bağ kurma ve örgütlenmenin aracı yapmayı her durum ve koşulda değişmeyen siyaseti olarak görür.

Ülkemizde seçimler parlamento, Cumhurbaşkanlığı, referandum, yerel yönetimler gibi nedenlere bağlı

taktiklere de başvurabiliriz. Yine yerel seçimlerle diğer bütün seçimler (Cumhurbaşkanlığı, anayasa oylaması, genel seçim vs.) arasında da faşist devlet yapısı içerisinde tuttıkları yer ve işlevleri nedeniyle ayrıma gitmek doğru olanıdır. "Seçim" deyip tümünü aynı torbaya koymak ve her biri için aynı taktik politikayı benimsemek, somut durumu ihmal ederek süreci

FAŞİZM DEMOKRASİYLE BAĞDAŞMAZ, DEMOKRASİ SEÇİMLE GELMEZ!

Faşist Türk hakim sınıfları, yarı-feodal, yarı-sömürge koşulların ürünü olarak başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen bütün sınıfların, ezilen ulus, ezilen cins ve inanç kesimlerinin gelişimine, ileri doğru sıçramasına bütün köhne ve çürümüşlüğüyle karşı durmakta, bu kesimleri ezerek bastırma-ya çalışmaktadır. Faşizmin "demokratikleşme" sınavı yoktur; o demokratik hak ve özgürlüklerin can düşmanı olduğu ölçüde vardır. Bu nedenle, halkın mücadelesiyle elde edilmiş sınırlı kazanımları saymazsak TC tarihinde demokrasi olmadı, TC bütün tarihini faşist diktatörlüğün kanlı adımlarıyla yürütmüştür. Sözümüz her seçim döneminde ağızlarından demokrasiyi düşürmeyen faşist düzen partilerine değildir. Sözümüz parlamentoda sağlanacak asgari çoğunlukla tarihin akışının değişebileceğini; belediye-cilikle üretim ilişkilerinin dönüşüme uğratılabileceğini, yeni bir ekonomi ve ilişkiler biçimi inşa edilebileceğini sananlardır. Bu sanrının demokrat, ilerici, yurtsever ve devrimci yapılar içerisindeki etkisine, yaygınlığına bakınca bulaşıcı bir etkisinin olduğunu söyleyebiliriz.

Son süreçte revizyonist, reformist ve burjuva-liberal kesimler tarafından seçimlere yüklenen abartılı rol ve misyon, egemen sınıfların yüklediği misyonla birleşerek bir kamuoyu etkisi yaratmaktadır. Bu durum seçimleri kurtuluş kapısı, atılacak oyu ise değiştirme ve "halkın iradesinin tecellisi" şeklinde kabul eden bir zihniyetin oluşmasına yol açmıştır. Özellikle de genel çizgisi devrimci olan hareketlerin bunun etkisine girmekle kalmayıp bu bilincin oluşmasında özne rolü oynaması nasıl bir iddiasızlık ve reformist kuşatmanın içinden geçildiğine işaret etmektedir.

Son süreçte özellikle Tayyip Erdoğan'a yönelik kitlelerin haklı ve meşru öfkesi seçimlerle, sandıkla verilecek bir

mücadeleyle sürecin atlatılabileceği, bu şekilde bir değişim ile demokrasinin gerçekleşeceği eksenine dayalı tek yanlı, anayasalcı, sistem içi bir çözüm programına zemin yapılmıştır. Kitlelerin tepkisi ve öfkesi reformist ve tasfiyeciler tarafından bir manivela olarak kullanılmaya çalışılırken, faşizmi Tayyip-AKP kliğine indirgeyen, çözümü sandığa havale eden bir yaklaşım inşa edilmiştir. Bu durum CHP'nin önderlik ettiği kliğin Tayyip-AKP karşıtlığında kitleleri kendisine yedeklemesine zemin sunduğu gibi reformist-tasfiyeciler tarafından ise CHP ile sürdürdüğü arayışları, yapılan çağrılar ve oluşan beklentileri de sürdürmüştür. Yani revizyonist-reformcu kaldıraç; tasfiyeciliği yükseltmekte, seçimler ise bunun gerçekleşmesinde en kolaylaştırıcı iklimi sunmaktadır.

Bu genel tablonun yanında Kürt Ulusal Hareketi'ne, özelde HDP'ye yönelik içinden geçtiğimiz sürece dair; özelde kayyım saldırısına ve seçilmişlerin tutuklanmasına karşı izlediği politikayla ilgili eleştirilerimiz vardır. Meseleyi sadece faşizmin kayyım saldırısı ya da seçilmişlerin tutuklanması olarak görmüyor, nasıl bir ülkede ve hangi koşullarda yaşadığımızı biliyoruz. Bizce asıl mesele kayyım saldırısı ve seçilmişlerin tutuklanması karşısında izlenecek politikada anlam kazanmaktadır. Özü direniş ve mücadeleye olan, halkın emeğini, gücünü sahiplenen bir politikanın izlenmediği açıktır. Bu alanlara yüklenen büyük misyonlarla, kazanımların korunması arasındaki ilişki çok orantısız olmuştur. Tayyip Erdoğan halen kayyım saldırısının devam edeceğini açık bir şekilde ifade etmektedir. Bu saldırıya karşı HDP nezdinde, seçimler, "oy kullanma" çağrısı dışında belirlenmiş bir mücadele ve direniş programını içermemektedir. Kayyım ile izlenen "mağduriyet" politikası sandıkta ve belki vicdanda bir karşılığı olan ancak süreci karşılamada bir karşılığı olmayan, halka mücadele etme enerjisi taşımayan, kazanılmış hakları koruma bilinci

olarak gerçekleşmektedir. Tam da farklılaşan nedenlerle her bir seçim arasında ayırım yapmak doğru olanıdır. Her seçimin özgün niteliğini göz önüne aldığımız gibi içinden geçilen sürecin özellikleri taktik politikaya şekil verir. Belli koşullarda parlamento için adaylarımızla seçime katılma veya seçim çalışması ekseninde oluşturulan program etrafında ittifak yapma vb. durumlar olabileceği gibi seçimleri boykot etmeye dönük

tahlil etmek, düz bir bakış açısıyla hareket etmek olacaktır. Bu siğ anlayışa düşmedik, bugün de düşmeyiz. Ancak aynı şekilde günümüz özgülünde yerel seçimlere "katılımı" mutlaklaştırın, boykotu ebed müddet devre dışı bırakan idealist ve tek yanlı yaklaşımları da doğru bulmadık, bulmayız.

oluşturup bunu sıçrama tahtası yapan bir yaklaşımı içermemektedir.

SEÇİMLERDEKİ TAVRIMIZ VE YAKLAŞIMIMIZ

Seçimler sınıf mücadelesi içerisinde yeri olmakla birlikte bizim gibi faşizmle yönetilen ülkelerde son derece talidir. Tarihsel görevlerin "mevzisi" olarak görülen parlamentoda seçilen vekiller susturulur, tutuklanıp zindana atılır; "ulusal sorunu çözmenin", "sosyal dönüşümü gerçekleştirmenin" aracı görülen belediyelere kayyım atanır, yöneticiler zindana taşınır. Verili koşullar olduğu gibi dururken parlamento, belediye gibi resmi kurumlarla yapılacakların sınırını anlamak için doğrudan deneyimlemek gerekmiyor. Geçmişte Şili'de Allende, ülkemizde Terzi Fikri örnekleri anlamak isteyen için yeterince öğreticidir.

Özellikle bu bağlamda demokratik-devrimci öznelerin sandığı, meclisi, belediye başkanlığını, belediye meclislerini halkın iradesinin gerçekleşmesi, halkın kendisini örgütlemesi olarak kitlelere sunan sınıf uzlaşmacı, kitlelerin en geri kesimine hitap eden yaklaşım hem tehlikeli bir noktaya gelmiş hem de kitlelerin devrimci bilincini kıran, dağıtan ya da muğlaklaştıran bir rol oynamıştır. Tüm bunların hepsi, devrimci ve halk güçlerinin elinde iktidar mücadelesi için en fazla 'bir' silah olabilir. Ötesinde "halkın iradesi", "halkın temsil edilmesi" gibi argümanlar köhnemiş gerici burjuva ideoloji ve politikasının argümanlarıdır ve kitleleri uyutmak için verilen ilaçtır.

Partizan, 31 Mart 2019 yerel seçimlerini genel seçim havasında ve ölçü-

sünde yoğunlaşmış ancak yerel seçim dinamiklerinin de olduğu bir seçim olarak değerlendirmektedir.

Genel seçim havasındadır, çünkü; geliştirilen ittifak politikaları, egemen sınıf kliklerinin birbiriyle mücadelesi, seçimlerin bu mücadelede bir skor tabelası olarak ele alınması bunu göstermektedir. Sistem kendini yenileyen bir yönelim içinde güçlerini test etmeyi amaçlamaktadır.

Yerel seçim dinamikleri mevcuttur, çünkü; en nihayetinde yapılan seçim, kurulu sistemin bir rutindir ve siyasal bir gelecek ve ele alış söz konusudur.

Bu bağlamda **Partizan** önümüzdeki yerel seçimlerde ilk olarak, kendi siyasi çizgisi ve anlayışı doğrultusunda gücü olduğu yerlerde adaylar gösterecektir. Bu yerel seçimleri, devrimci çalışmanın araçlarından birine dönüştürecek. Adaylarının olmadığı yerlerde ise etkin bir boykot çalışması yürütecektir. Partizan, esasta faşist partileri hedef alan, bu gerici düzen partilerinden kitleleri koparmayı amaçlayan bir siyasi çizgi ile süreci örecektir. Ancak reformist, revizyonist çizgide tasfiyeciliği ören ve yanlış bilinç taşıyan siyasi programlara ve anlayışlara karşı da kitleleri uyaracaktır. Bu çizgiye karşı ideolojik-politik temelde mücadele

örgütleyecek ve geliştirecektir.

Partizan, yerel dinamikler özgülünde kendi çizgisi ekseninde ittifak arayışları içerisinde olacaktır. Bu bağlamda müttefik güçlerle görüşmeleri ve ilişkileri sürdürecektir. Ancak 'koşulsuz ve şartsız' bir biçimde bu güçlerin var olan siyasi çizgi ve yapılarına destek

tavır takınmayacaktır. İttifak ilişkisinin ruhuna uygun

Bu bağlamda Partizan önümüzdeki yerel seçimlerde ilk olarak, kendi siyasi çizgisi ve anlayışı doğrultusunda gücü olduğu yerlerde adaylar gösterecektir. Bu yerel seçimleri, devrimci çalışmanın araçlarından birine dönüştürecek. Adaylarının olmadığı yerlerde ise etkin bir boykot çalışması yürütecektir.

olarak, kendi siyasi çalışmasını var edeceği ortak programda ortaklaşmayı kendine ana referans alacaktır. Bu seçimler, halk güçleri içinde yer alan ilerici-demokrat-devrimci adayları ya

da reformist-revizyonist-oportünist adayları destekleme tavrını değil bu kesimlerin siyasi çizgisiyle kendi çizgimiz arasındaki farkı belirginleştirdiğimiz ideolojik mücadeleyi de içerecektir. İttifak ilişkisi de bu eleştiri ve mücadele içinde gerçekleşip ortak paydaları bulacaktır, bulmalıdır.

KİTLELERDEN KİTLELERE, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'Nİ ÖRGÜTLE!

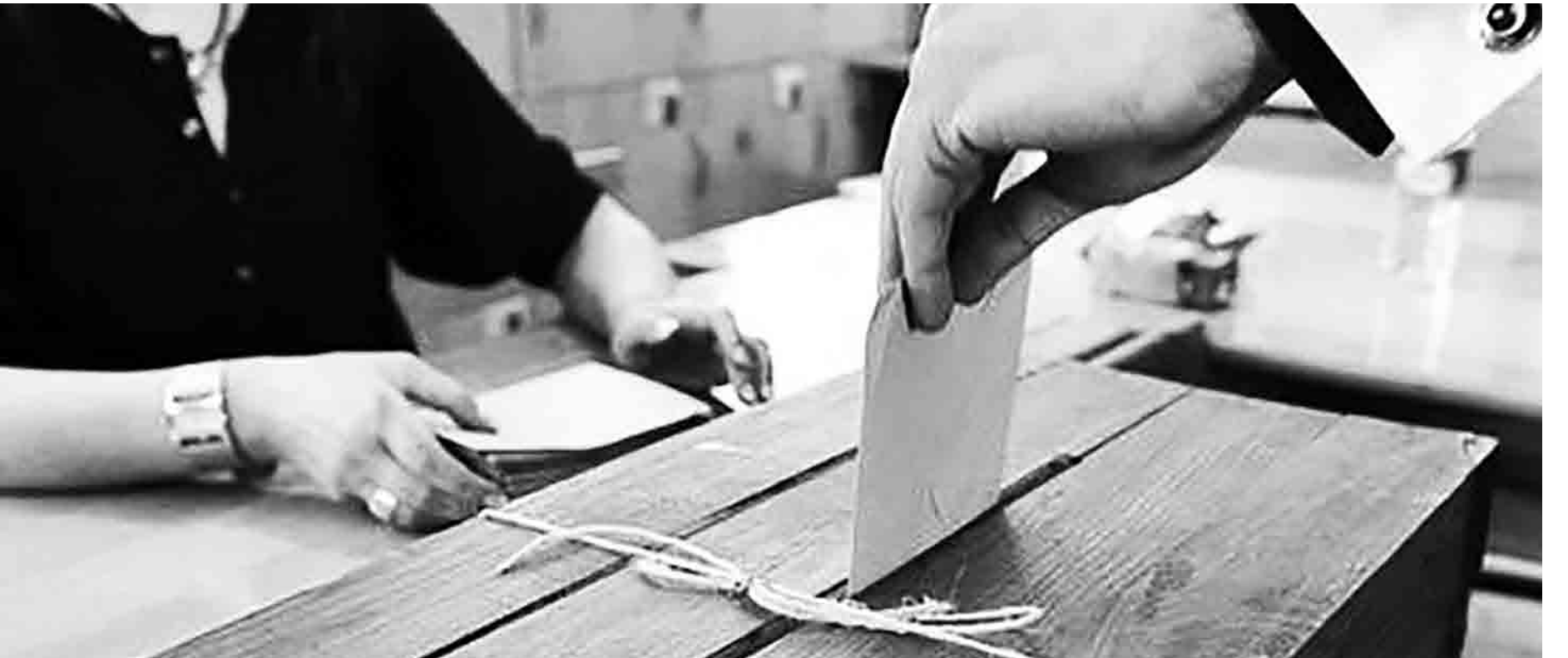
Türk hakim sınıfları, işbaşındaki Tayyip-AKP kliği ve küçük ortak MHP, arkasına yedeklediği kitleye rağmen ekonomik ve siyasi krizin sürekli gündellediği bir yönetememe sorunu yaşamaktadır. Köyler, şehirler, ilçeler

kuşatma altında tutuldu, bodrumlar yakılmış bedenleriyle Kürt halkı ve savaşçıların mezarlarına dönüştü; seçilmişler tutuklandı, kayyımlar işbaşı yaptı ama yine başaramadılar, Kürt halkına diz çöktüremedi, Kürt ulusal mücadelesini bastıramadılar... Havalimanı direnişçisi işçiler bütün sınıfa ibret olsun diye abluka altında tutuldu, coplandı, tutuklandı, yine başaramadılar... Türkiye işçi sınıfını susturamadılar; direnişler, grevler devam ediyor. Konya ve Ankara'nın, Çukurova ve Trakya'nın, Karadeniz ve Ege'nin köylüleri kah ürünleri için kah yaşam alanları olan doğa için mücadeleye devam etti, ellerinden sopalarını, nacıklarını düşürmediler. Kadınlar ve ezilen inanç grubu olan Aleviler de aynı mücadele tavrını benimsediler ve direnmeye devam ettiler. Ekonomik krizin tüm yükünü emekçi kesimlere yüklemek dışında bir seçeneği olmayan Tayyip-AKP ve MHP faşist bloğunun faşizmi daha bir sivrilteceği gün gibi ortadır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen sınıflar, ezilen ulus, ezilen cins ve inanç kesimleri, yıkıma uğratılan doğanın savunucuları, bilinçli ve bilinçsiz ekolojistler ile Türk hakim sınıfları karşı çıkarlara sahip, birbirinin düşmanı olan öznelerdir. Yerel seçim süreci bu yalın gerçeği kitlelere taşımak, kitlelerle tartışmak için belli olanaklar sunuyor. Olabildiğince enerjik, coşku dolu bir seçim çalışması örerek, bütün çalışmaları Demokratik Halk Devrimi'ne, onu gerçekleştirmenin stratejisi olan Halk Savaşı'na tabi kılarak sürece odaklanmalıyız!

Ocak 2019

PARTİZAN

Umutsuzluk "Umudun" Düşmanıdır

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Sınıf mücadelesinin bazı kesitlerinde sömürücü egemen sınıfların saldırılarını yoğunlaştırmalarına paralel yaşanan "zor" dönemlerin, "tipik" özelliklerinden biri de saldırıların hedefi konumundaki ezilen ve sömürülen sınıfların ve onların öncüsü güçleri arasında egemenlerce umutsuzluğun ve karamsarlığın yayılmaya çalışılmasıdır. Ve maalesef ezilen sınıflar cephesinde burjuva ideolojisinin etkisi ile ve küçük burjuva unsurların fazlalığı, egemenlerin yaymak için "can attığı" bu duyguların yayılmasına güçlü bir maddi zemin de oluşturur. Ve bir kere bu duygu yayılmaya başlayıp da politik öznelerce buna karşı mücadele edilmedi mi umutsuzluk duygusunun devrimci politik öznelere sirayet etmesi kaçınılmaz olur. Tabii bazen diyalektik tersten işlediği, politik öznelerden halka doğru bu tip duyguların yayıldığı da olmuştur. Devrimci politik öznelerce, özellikle de komünistlerce bu iki durumla mücadele etmek zorunludur aksi halde umutsuzluk hızlıca yayılır. Unutulmamalı ki umutsuzluk da umut gibi bulaşıcıdır. Örneğin, ülkemizde 70'lerdeki cesaret ve umut dolu politik atmosferin 80 darbesi ile birlikte, hızlıca umutsuzluk ve korkuya dönüşmesi gibi... Özcesi, ağır saldırı ve baskı koşullarını yaşadığımız bugünlerde egemenlerin niyetleri göz önüne alındığında umutsuzluğa karşı güçlü bir mücadeleyi ihmal etmek, komünistler açısından ideolojik, siyasi, örgütsel vb. her anlamda yıkımın önünü açar.

Dediğimiz üzere tarihsel deneyimlerimiz bize bunu öğretmiştir. Türkiye Devrimci Hareketi'nin yaşamış olduğu önemli süreçlerde "umutsuzluk"ta devrimci çevrelerde görünür olabilmektedir. Bunun başında 12 Eylül AFC'si sonrası yaşanan süreç gelir. AFC'nin işbaşı yapması ile birlikte toplum bir bütün faşist saldırganlığın hedefi olmuştur. Bir dizi yapı merkezden tabanına kadar ele geçirilmiş, bazısı ciddi darbeler almış, merkezi yapısını kay-

betmiştir. Toplumda bu yaşananlara paralel olarak bir korku havası hakim olmuş, toplum birbirinden korkar hale gelmiştir. Günümüzde de farklı bir şekilde yaşandığı gibi... Bunda halkın umut bağladığı, devrimcilerin 12 Eylül ile birlikte adeta görünmez olmasının payı büyüktür. AFC'ye karşı ciddi bir kadro düzeyinde direniş yaratılmadığı gibi halkın faşist cuntaya tepkisi de örgütlenememiştir. Yani diyalektik burada da işlemiş, halk ve içinden çıkan devrimciler birbirinin umutsuz ve yılgın halini karşılıklı beslemişlerdir. Nihayetinde bu süreçlerde devrimciler de politik mülteciliğin yani yurtdışına çıkmanın ulaştığı kitlesel boyut, var olan umutsuz ve yılgın havaya ilişkin bize bir fikir verecektir.

Ama asla unutmamız gereken şey, bu umutsuz ve yılgın havanın herkese sirayet etmediği ve bu ağır süreçte mücadelenin her alanında direnenlerin de olduğudur, ki işte tam da bu cüretli çıkışlar daha sonraki devrimci gelişmenin, dinamiğin üzerinde yükseleceği sağlam bir temel oluşturmuştur. Belki kitlesel olmamıştır bu çıkışlar, belki ağır bedeller ödenmiştir. Sonucunda ama devrimciliği yeniden üreten TDH'nin tüm yetmezliklerine rağmen günümüze kadar varlığını korumasında, ideolojik-politik hattın oluşmasında, bu militan çıkışların, umutsuzluğu yaran direnişlerin payı büyüktür. Yani tarihimiz bize umutsuzluğun nasıl hızlıca yayılabildiğini, aynı hızla yılgınlığın genel bir ruh hali durumuna gelebildiğini göstermişken, bu ruh haline teslim olmayanların azimleri ile umutsuzluk çemberini yarabildiğini de göstermiştir. Kuşkusuz bu çıkışlarını gücü ve kitleselliği arttığı oranda topluma sirayeti de o oranda artacaktır.

İşte tam da 12 Eylül AFC konjonktürünün yaşandığı günümüzde, egemenlerin toplumu her türlü ablukaya alarak umutsuzluğun temel silahlarından biri haline getirmeye çalıştığı ve bu ideolojik, siyasi, askeri kuşat-

manın etkisi ile yılgın ve umutsuz ruh halinin devrimci çevrelere sirayet edebileceğini-ettiğini görerek bu ruh haline karşı güçlü bir mücadelenin önemini, yöntemini vurgulamak istiyoruz.

İnsanın umutsuz olması yok oluşunun başlangıcıdır. Ama Camus'un dediği gibi "insanlık umutsuzluğa alışması, umutsuzluktan daha beterdir." İşte tam da bunun için uzun bir süredir sistem, topluma fiziki saldırılarla tamamladığı, çeşitli ideolojik saldırılarla da umutsuzluğa alışmayı, "umutsuz ve yılgın" ruh halini kalıcılaştırmayı dayatmaktadır. Hatta 90'lı yıllarla birlikte sistemin neoliberal-postmodern görünümü burjuva damgalı ağır ideolojik yöntemlerle devasa bir "umutsuzluk" saldırısının süreklileştirildiğini söyleyebiliriz. Haliyle bu ideolojik ve fiziki saldırılar sonucu devrimcilerin güç kaybetmesi ile birlikte ezilen sınıf ve uluslar bu saldırılara daha açık hale gelmiş, etkilenme boyutları artmıştır. Bu umutsuz ruh hali toplumda korkunun da yayılmasına sebep olmaktadır. Ama en tehlikelisi ezilen halk yığınlarına umut olması gereken devrimcilerin de bu "umutsuzluk" saldırılarında etkilenbilmesidir. Bu etkilenmeler en çokta sistemin, ezilen halk kitlelerinin-devrimcilerin güçsüz, devrimciliğin ise boş bir uğraş olduğu yönlü propagandalarının sonucu olmaktadır. Çünkü ezilenlerin kahredici, yıkıcı gücünden titreyen sistem bu potansiyelin maddi güce dönüşmesini önlemek adına en baştan önüne "umutsuzluk" isimli devasa engeli çıkarmak ister. İnsanların iradesi kırılarak, değişime-dönüşüme, kendi gücüne karşı umutsuzlaştırılır. Ve bu propaganda ile süreklileştirilerek insanlar umutsuzluğa alıştırılmak istenir. Özellikle de 90'larla birlikte "sınıf savaşı bitti", "tarihin sonu" türü yalanlar çetin mücadele koşullarıyla birleşince bu saldırıların devrimci çevreler üzerinde tesiri olduğunu ve özellikle bugünlerde bu tesirin bir irade kırılması "bekleyelim-görelim" şekline bürünebildiğini söylemeliyiz.

Ayrıca eylemsizlik, karamsarlık, sızlanma, şikayetçilik, yakınmacılık gibi küçük burjuva zaafaların da devrim cephesinde umutsuzluğu üreten, sistemin ideolojik saldırılarının etkili olmasına zemin hazırlayan bir durum olduğunu, umutsuzluğu ise devrimciliğin düşmanı olduğunu vurgulamak gerekir. Haliyle tüm bu zaafalara karşı mücadele şarttır.

Devrimci kabarışın olduğu süreçlerde devrimcilik görece daha "kolay"dır. Ama zor süreçlerde, ideolojik ve fiziki saldırılar yoğunken; örneğin günümüzde, devrimci olmakta, kalmakta zordur. Umutsuzluğu kırmak için, en başta ideolojik güç ve devrime inanç gerekir. Bu ideolojik güç ve davaya inanç sınıf mücadelesinin bilimsel olarak kavranması ile mümkündür yani boş bir inanç ve güç değildir, bilimsel temellidir. Baskı ve zulmün neden işçi sınıfına ve emekçilere yöneldiğini, burjuvazinin saldırılarını neden artırdığını anlarsak neden direnmemiz gerektiğini de biliriz.

Unutmayalım ki devrimi gerçekleştirecek olan adanmış ve feda ruhuna sahip devrimcilerdir. Yani olmaz denileni olur eder, başarılmaz denileni başarır. Bu anlamı ile son dönemde ölümsüzleşen yoldaşlarımız böylesi umutsuzluğun, yılgınlığın kol gezdiği "zorlu" bir süreçte, nasıl yaşamamız ve nasıl ölmemiz gerektiğini kendi pratikleri ile bizlere en iyi öğretileridir. Onlar ağır koşullara, faşizmin azgın saldırısına karşı yaşamını feda etmeyi göze alarak, devrime umut ve inanç ile bağlı devrimcilerin nele-ri başarabileceğini göstermekle kalmamış, iradenin ve cüretin varlığını düşmana da ilan ederek, umutsuzluk çemberini yarmışlardır. Umudu kuşanarak devrimci kimliği yaşatmış ve bu kimliğin sınıflar mücadelesi tarihine yazılmasını sağlamışlardır. Bizlerin umudu kof bir umut değildir; kitlelere, devrime ve partiye olan inancımızın, sınıf mücadelesinin yasalarına ve MLM'ye olan bağlılığımızın bir sonucudur. O zaman ideolojik-siyasi olarak gelişen bir devrimci, doğalında umudunu, şartlar ne olursa olsun muhafaza etmeyi öğrenecek ve bu şekilde yapılan pratiklerle kitlelere tesir ederek, egemenlerin yaymaya çalıştığı korku ve umutsuzluk atmosferi dağıtılabilecektir.

Sonuç olarak her zaman sınıf mücadelesinde yenilgiler, geri çekilmeler olmuştur, olacaktır. Tarihte hiçbir şey düz bir gelişim çizgisi içerisinde ilerlemez. Onun için bu durumların geçici olduğunu unutmayalım, kitlelerin gücüne güvenelim. Umudun bayrağını yükseltmek, geleceğe güvenmek önce komünistlerin görevidir. Bu görevde pusulamız yine ölümsüzleşenlerimizin pratiğidir. O halde umudun bayrağını daha da yükseltelim!

GERÇEKLE AYDINLANIP MÜCADELE İLE BÜYÜYELİM

Ezilen, sömürülen sınıflar cephesinden zorlu bir yılı daha geride bıraktık. 2018; işçi, emekçi, yoksul halk, ezilen inanç ve milliyetler açısından şartların çetin geçtiği bir yıl oldu. Zira eğitimden sağlığa, emeğe, sanata doğaya, işçi, emekçi, kadın, LGBTİ+, Kürt, Alevi vs. tüm alanların, tüm kesimlerin yoğun saldırıların hedefi olduğu bir yıl yaşadık. Tüm toplumun inançları, milliyetler, cinsiyetler üzerinden kutuplaştırılıp, bölündüğü; ırkçı, milliyetçi, cinsiyetçi, savaş söylemleriyle faşizmin yelkenlerinin doldurulup; başta Kürtler olmak üzere, tüm ezilen sınıflara ve direnenlere saldırıldığı, inkar ve imhanın dayatıldığı, baskı ve zulmün egemen kılınmaya ve toplumsal muhalefet dinamiklerinin bastırılmaya çalışıldığı bir yıldır 2018.

Kuşkusuz böylesi baskı ve zulmün arttığı, faşizmin koyulaştığı dönemlerde, bir tarafta; kitlelerde umutsuzluk, korku, direniş odaklarında kırılma, devrimci öznelerde kitlelere güvensizlikler gelişebilmekte. Diğer tarafta ise çelişkilerin diğer ucu olan direniş ve umut dimdik ayakta durup, inancını korumakta mücadeleyi sürdürmekte. 2018 yılı da bunu kanıtlar nitelikte bir yıldır. Bir tarafta artan saldırılar, sindirilen suskunlaştırılan kitleler; diğer tarafta yükselen grevler, eylemler direniş ve haykıran kitleler mevcuttu. Bundan sonrası için ise önemli olan çelişkilerin hangi yönünü egemen kılacağımızdır. Bunu belirleyen ise elbette nesnel zemini doğru okuyup öznel birleştirebilenler olacaktır.

2018 değişimiyle girdiğimiz bu yarıda genel, kapsamlı bir 2018 değerlendirmesi yapmayacağız. Ama 2018'e damgasını vuran egemen sınıfların krizine, artan faşizme ve kadınlara yönelik kimi saldırılarına da değinmeden de geçemeyeceğiz. Zina tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de egemen sınıfların emperyalizme bağımlılıktan kaynaklanan ve hem güncel hem yapısal bir niteliğe sahip olan siyasi ekonomik krizleri, yokuş aşağı atılan bir kar topunun hızla büyüyen çığa dönüşmesi misali yıkım ve tahrip gücünü artırarak büyüdü. Yoksul emekçi halkı da ezerek ilerleyen kriz, 2018'de yükselen döviz, faiz, enflasyon ve cari açık kıskacında hızla tırmanmışken, üretimin yavaşlaması, kapanan iş-

yerleri, iflaslar, ardı ardına ilan edilen konkordatolar, "üretim ara verdik" gerekçesiyle kapının önüne konan işçilerle birlikte daha da büyüdü. Ekonomideki (üretim, istihdam, ücretler ve reel gelirlerdeki) daralma, durgunluk ve gerilemenin faturası ise başta işsizlik olmak üzere açlık, yoksulluk, alım gücünün düşmesi, hayat pahalılığı, artan vergiler, sosyal ve ekonomik hakların gaspı, güvencesizlik vb. olarak yoksul halka kesildi, kesilmeye devam ediliyor.

Kuşkusuz 2018'de de Türk egemen sınıflarının büyüyen siyasi-ekonomik krizleri beraberinde yönetememe krizlerini de büyüttü. Bu korkudan ki ülkemizde süregelen bir niteliğe sahip olan faşizmin zulmü kitlelerin üzerinden eksilmediği gibi daha da dizginsizleşti. Faşizmin yüzündeki "demokrasi" maskesi genellikle kenara atılarak daha açıktan, daha fütursuzca baskı, işkence, şiddet, tutuklama, katliam vd. politikaları uyguladı. Bu süreçte kendi "yasa" ve "hukuk"ları dahi rafa kaldırılıp; grevler, eylemler, sokaklar yasaklanarak ve demokratik talepler bastırılarak topyekün bir saldırı ve devlet terörü yaşama geçirildi. Faşizmle kitleler susturulmaya, sindirilmeye, hak arayışlarının önüne geçirmeye çalışıldı.

Elbette tüm bu saldırılardan en büyük pay ise yine kadınlara düştü. Ataerkil faşist sistemin 2018'de de kadınların başta yaşam hakkı olmak üzere, emeğine, bedenine, kimliğine yönelik saldırıları hız kesmek bir yana daha da şiddetlenerek sürdü. İşte sokakta, okulda, evde kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz saldırıları artarken, kadın katliamları da bir önceki yıla göre %24-25 civarı artarak 439 kadın, erkekler tarafından katledildi.

Kadınların, emekleri daha fazla talan edildi, daha fazla güvencesizleştirildi, kayıt dışı enformal üretime itildi. Yaşanan ekonomik krizin faturası da ilk işten çıkarılan, ucuz iş gücü olarak görülen, ev içi ücretsiz emeği sömürülen kadınlara çıkarıldı. Baktığımızda artan işsizliğin büyük bölümünü kadının işsizliği oluşturuyor. TÜİK verileri bile 2018'de kadın işsizliğinin %13.2 olarak gerçekleştiğini gösteriyor. (Gerçek veriler ise daha fazla) Bir başka veriye göre de her dört kadından birisi işsiz durumda. Yine 2018'de de faşist burjuva-feodal ataerkil sistem kadının ücretsiz emeğinden beslenip, onun üzerinden yükselmeye devam etti. Ve bugün 20 milyon kadın ücretli işin dışında çalışmakta, ücretsiz eme-

ği sömürülmektedir.

2018'de faşizmin sopası ataerkil yapıda dayanak yapılarak en çok kadınların üzerinde sallandı. Kışkırtılan milliyetçilik, cinsiyetçilik, şovenizm ve militarizm kadınları hedef alarak zirveye ulaştı. Kısaca, kadınların emeğini sömürüp talan eden, bedenlerini savaş arenasına dönüştüren, şiddet, taciz, tecavüz ve "kadın cinayetleri" sarmalında yargısıyla, hukuğuyla, erkeğin koruyuculuğuna soyunan erkek egemen faşist devlet kadınların kazanılmış haklarına yönelmekten de geri durmadı. Katilleri, taciz-tecavüzcüleri ve çocuk istismarcılarını koruyan yasal düzenlemelerden, boşanmaların zorlaştırılmasına; sosyal yardım ve güvenlik haklarının kısıtlanmasından nafaka hakkının sınırlandırılmasına kadar kadınların kazanılmış bir dizi hakkı gasp edildi. Yaşadıkları şiddet, taciz-tecavüz ve boşanma davaları gibi bir dizi sorunda ise çözüm adresi olarak "aile ombudsmanlığı" ve "uzlaştırma kurumları" gösterildi. Yine kadınların korunması değil erkeğin ve ailenin korunması esas alındı, aile kurumu kutsandı.

Boyun eğmeyi ve celladıyla uzlaşmayı reddedip, direnişi seçenlere ise erkek egemen faşist devlet, tıpkı Flormar direnişçisi kadınlara, 8 Mart ve 25 Kasım'da sokağa çıkan kadınlara yaptığı gibi saldırmayı seçti. Devlet, onları "erk" zoru ile ezmeyi, susturup sindirmeyi denedi. Ancak bunda da istediği hedefe ulaşamadı.

DİRENEMLER VE UMUDU BÜYÜTENLER VAR

Çünkü hala direnenler, susmayan, yasaklara inat alanları terk etmeyenler, umudun canlı ve diri olduğunu haykıranlar, yarınları umutla bakanlar da var. Belki bugün hepsi aynı sınıf bilincine sahip değil. Sesleri de oldukça parçalı ve kendiliğinden yükseliyor. Ancak biz o parçalı sesleri ve güçleri birleştirir, "kendiliğendenci"liği "kendisi için"e dönüştürebilsek, henüz sesini yükseltmemiş ama aslında içinde bulunduğu yaşam koşullarından, yaşadığı baskı zulüm ve yoksulluktan hoşnutsuz olan, sadece bulunduğu yerde homurdanan kitlelerin yönünü bize dönmesini, güçlerini güçlerimizle birleştirmesini de sağlayabiliriz.

Elbette bu sadece niyet ve istek meselesi değil. Niyeti somut pratiğe dönüştürecek nesnel gerçekliğin de güçlü olmasından kaynaklanıyor. Çünkü egemenlerin büyüyen krizi, açlık, yoksulluk, insanca yaşama erişimi-

min zorluğu, faşizmin artan baskısı, yasaklarını, sömürüsü kitlelerle egemenler arasındaki çelişkiyi, kitlelerin içinde bulunduğu koşullara, baskı ve sömürüye tepkilerini de büyütüyor, derinleştirip keskinleştiriyor. Artık bu şekilde yaşamak istemeyenlerin, halk kitlelerinin devrim ihtiyacını ve gerekliliğini de dayatıyor. Nitekim baskıya, yasaklara rağmen işçi ve emekçilerin hak arayışından vazgeçmemesi, kadınların meydanlara çıkmasındaki ısrar (8 Mart, 25 Kasım gibi) nesnel gerçekliğin gücünden, yaşamın, gerçeklerin devrimciliğinden geliyor. İşte geleceğe inanç ve umutta aynı nesnel zeminde büyüyor.

Burada önemli olan kitlelere gidilmesi, kitlelerin doğru politikayla yollarının aydınlatılabilmesidir. Kitlelerin öfke ve enerjilerinin boşa akıtılmadan, yaşadıkları sorunların esas kaynağına, yani gerici faşist sisteme yöneltilebilmesi ve sorunun kaynağının parçalanmasını, yok edilmesini örgütleyebilmekten geçiyor.

Mao yoldaşın sınıf mücadelesinin keskinliğini anlatırken; "Yıkmadan inşa etmek olmaz, suyun önünü kesmeden akması sağlanamaz, durgunluk olmadan hareket olmaz; bunlar arasındaki mücadele bir ölüm kalım mücadelesidir" diyor. Ancak bu zorunluluk bilince çıkarılır, kitlelere kavratılırsa karanlıklarda aydınlık kılınabilir.

Bugün eskiyi yıkıp yeniyi inşa etmeye en fazla da kadınların ihtiyacı var. Çünkü faşist sistemin baskı ve sömürüsünü en fazla kadınlar yaşıyor. Faşist sistem ataerkil yapıyla da birleşerek kadınları, insan veya birey olarak görmüyor, yok sayıyor. Emeğini, bedenini, bilincini tarumar ediyor. Krizlerin, açlığın, yoksulluğun da en ağır faturasını kadınlar ödüyor. Savaşların, toplumsal çatışmalarının da, milliyetçiliğin, ırkçılığın, cinsiyetçiliğin de en ağır faturasını kadınlar ödüyor. Artan toplumsal şiddetin de devlet zulmünün de erkek zulmünün de esas faturasını yine kadınlar canlarıyla ödüyor... Bunun için ki ataerkil faşist sistemin alaşağı edilmesine, devrime en çok ihtiyacı olan da kadınlar. Mücadelenin öznesi olması gereken de kadınlar.

Unutmayalım ki özgürlüğün ve kurtuluşun zorunluluğunu bilince çıkarabildiğimiz oranda umudu da büyütürüz, büyütüyoruz...

GENÇLİK ÜZERİNDEKİ

HAKİM SINIF İDEOLOJİSİNE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

İçinden geçtiğimiz süreç emperyalist-kapitalist sistemin dünyanın dört bir tarafını ahtapot gibi sarıldığı, büyük oranda toplumun her hücrelerine sızdığı dolayısı ile kitleler üzerinde ideolojik etkinliğinin geçmişe nazaran daha kuvvetli olduğu bir dönemdir. Burjuvazi, tarihsel deneyimlerden esas alarak etkisini ve sömürsünü sorunsuz sürdürmesinin yolunun kitlelerin bilincini bulandırarak onların "rıza"sını üretmenin, bilincin bulandırılmasının yolunun ideolojik bombardımandan geçtiğinin farkındadır. Tam da bunun için özellikle sosyal-emperyalist rejimlerin yıkılmalarının ardından 90'lı yıllarla birlikte, emperyalist-kapitalist sistem pervasızca ideolojik saldırganlığını arttırmıştır. Her türlü araç ve yöntemle, her yerde kitlelerin bilincini dumura uğratarak, onu bireyci ve çıkarıcı bir tüketim "manyacı" haline getirerek apolitikleştirmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin temel amacı ezilen sınıfların kendiliğinden olan sınıfsal bilincini bozarak burjuvaziye hizmet edecek şekilde yeniden tanımlamak ve proletaryaya empoze etmektir.

Elbette bu devasa ideolojik saldırıların kitleler üzerinde çok yönlü ve derin etkileri oluyor. Bir şeye karşı mücadele ediyorsak önce onun gerçekliğini olduğu gibi kabul etmemiz gerekir. Bugün toplumlarda ileri derecede bir yozlaşmadan ve yabancılaşmadan bahsediyorsak bunun sebebi tam da kitlelerin bu saldırılar karşısında sersemlemeleridir. Zaten biliyoruz ki "... Egemen sınıfın düşünceleri, bütün çağlarda egemen düşüncelerdir." (**Marks, Engels, Alman İdeolojisi, s.75**) Üretim ilişkileri itibarıyla fiziksel üretim araçlarına sahip olan sınıfın aynı zamanda zihinsel üretim araçlarına da sahip olması egemen sınıfın düşüncelerini, o alandaki hakimiyetini her gün, her an yeniden üretir. Bu günümüze özgü bir durum değil sınıflı toplumların bir gerçeğidir. Günümüze özgü olan şey, sistemin niceliksel boyutunun devasa genişlemesiyle elindeki ideolojik hakimiyet sağlayan araçlarının artmasıdır. Tüm bu ideolojik saldırıların devrimci mücadeleyi, ezilen sınıfların direnişini bitiremediğini hemen not edelim. Tersine sistemin niceliksel genişlemesi aynı zamanda ezilenler

ile egemenler arasındaki ilişkiyi keskinleştirdiğinden direniş ve mücadeleler dünyanın dört bir yanında sürebilmektedir. Yine de dediğimiz gibi bu durum kitlelerde özellikle de gençlerde burjuva ideolojisinin yarattığı tahribatın güçlü olmadığı yanılığısına düşürmemelidir.

Gençlik kesimleri nasıl devrimci ideolojilerde etkinlenmeye en açık kesimse, tersten burjuva ideolojisinde de etkinlenmeye en açık kesimdir. Öyle ki "dinamik", "cesur", "isyankar" vb. tanımlamalar yapılan ve 68'den bu

ne benzer bir şekilde genç devrimci ve komünistlere de atıllık, ürkeklik, tembellik vb. hastalıklar bulaşmıştır.

Fiziki ve ideolojik kuşatmanın egemenlerce bu kadar sıkılaştırıldığı bir dönemde, devrimci kalmakta, olmakta zordur. Bu irade tek başına yeterli değildir. Burjuva ideolojisinin yarattığı tahribat ve etkilerine karşı sürekli mücadele etmek şarttır. Zira unutmayalım ki bu tahribat yalnız biz genç komünist ve devrimcileri değil, kolektifimizin gelişimini de köstekleyen faktörlerdendir. Oysa gelişimin

likle burjuva ideolojisi etkisine karşı mücadelenin sürekli olması gerektiğini, liberalize ortamdan etkilenmemenin tek yolunun sağlam ve sürekli bir ideolojik gelişim olduğunu kavramalıdır. Bir devrimcinin bünyesinde kendisini sürekli yeniden üreten -farklı şekillerde- burjuva zaafı vardır çünkü bizzat burjuvazinin hakim olduğu bir sistem içinde yürüyoruz. Biz süreklileşmiş ve kararlı bir biçimde bu yanımızla yani "içimizdeki burjuvayla" mücadele etmezsek liberalizmin etkisinde zaaflarımızla barışık kalırsak devrimciliğimizi geliştirebilmemiz bir yana, uzun vadede devrimci kalabilmemiz bile imkansızlaşır. Zira çelişkinin iki yönünden biri güçlenirken öteki taraf durağanlaşırsa hakim hale gelecek olan yön güçlenen yön olur ki bu yönümüz "burjuva yönümüzse", bunun sonucu devrimcilikten kopmak tekrardan sistem içine yuvarlanmak olur. Özcesi devrimci kalabilmek için devrimci tarafımızı sürekli geliştirmek, "burjuva yönümüze" ve onun görüngeleri olan zaaflarımızı sürekli savaş açmamız şarttır ki bu da sürekli gelişim demek olacaktır. Evet gelişimi-

miz sürekli düz bir çizgiyle ilerlemeyecek inişleri çıkışları olacaktır ancak sürekli olması şarttır.

Gençlik bugün burjuva ideolojisinin zehirli etkisiyle içinde bulunduğu "yarı-felçli" hale isyan etmeli ve bu isyanla zaaflarımızı savaş açarak gelişmeli aynı zamanda da kolektifimizi ve bir bütün devrimciliği geliştirmeliyiz. 40 yılı aşkın bir süredir devrim kervanının yürümesinde pay sahibi olan komünist gençlik yine misyonunu üstlenmelidir. Örnek almamız gereken genç devrimci komünistler genç yaşlarında yıldızlaşan yoldaşlarımızdır. Onlar ki sistemin tüm zapturapt girişimlerini delerek, sistemle tüm bağlarını koparmış ve egemen sınıfları hem düşünsel hem fikirsel anlamda cepheden karşısına alma cüretini göstermiştir. Kuşkusuz bu cüret ancak her türlü zaafa karşı amansız mücadelenin sonucu olabilir. Onlardan öğrenelim!

yana ülkemizde de tüm bu tanımlamaları hak ettiğini gösteren gençlik, bugün; yozlaşmakta, lümpen bir yaşam tarzını sürdürmektedir. Bunda faşist ablukanın, baskıların güçlü bir payı olduğu gerçekliğini gözardı etmesek de esasta bu gençlik tipi burjuva ideolojisinin, gençlik üzerindeki hakimiyetinin sonucudur. Biliyoruz ki gençliğin bu durumu kalıcı değil dönemseldir. O tanımladığımız dinamik asi gençlik Gezi'de de gördüğümüz üzere bir yere kaybolmamıştır. Bize düşen görev gençliğin bu durumuna ayna tutarak, ideolojik-politik mücadeleyle gençliğin var olan potansiyelini açığa çıkarmaktır.

Ancak bu görevimizi zorlaştıran ve daha da tehlikeli bir durumu yaratan, devrim saflarında bulunan gençlerin de bu ideolojik tahribattan etkilenme boyutudur. Biliyoruz ki her dönemde devrimci saflara katılan gençlik, nesnel olarak beraberinde sistemin "kültürünü" getirir. Öyle ki halk gençliği-

sürekli olmasının gerekliliği dolayısıyla da ideolojik mücadelelerin de sürekli olması gerektiğini kavramaktan uzak, sorunları ile barışık hatta sorunlarını, zaaflarını bir "madalya"(!) gibi göğsünde taşımayı marifet sanan, liberalize olmuş bir gençlik tipi bugün karşımızda duruyor. Bu gençlik ondaki "sorunlu" devrimcilikle barışık ki yalnız kendisinin zaaflarıyla da değil yoldaşlarının, kolektifinin, bir bütün devrim cephesinin zaaflarıyla da barışık. Bu durum, siyasi vizyonsuzluk ve ufuk darlığından kaynaklandığı gibi esasta mücadelenin zorluklarından korkan, kof bir "huzur" arayan, liberalizmin devrimci saflardaki zehirli etkisinin bir ürünüdür. Siyasi iddiasızlığı beraberinde getiren bu liberal etki, hizip sürecinde de acı bir şekilde deneyimlediğimiz üzere gözümüzü kapattığımız sorunların ileride daha da büyüyerek yıkıcı bir hale gelip karşımıza çıkmasına sebep olmaktadır.

Her genç komünist, devrimci, önce-

Sinema Salonları ve Sinema Yapımcılarının Rant Kavgası

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın geri ödemesiz olarak sinema yapımcılarına verdiği destekle, sinema sektörü üç milyar TL ekonomik büyüklüğe ulaştı. Yerli dizi ve filmler emperyalist yabancı filmlerle yarışır hale geldi. Cem Yılmaz özgülünde başlayan tartışma da belirginleşen önemli nokta pastanın büyümesine rağmen, kendi dilimlerinin değişmesi ya da görece küçük kalması. Son on yılın verilerine göre yerli filmler rekor seviyede izleyici ile buluştu. Yapımcı, dağıtım ve gösterimci arasında pasta payı üzerinden yürüyen ekonomik savaşım (burjuva sınıflarının birbiriyle savaşımı) mısır ve bilet fiyatları üzerinden medyada görünür hale geldi. Cem Yılmaz ile Mars Grup arasında başlayan kavgaya Yılmaz Erdoğan ve Şahan Gökbakar da destek verdi. "Yağlı cıvık" bir güreşe tutuşan taraflar "kutsal devlet" in hamiliğinde anlaşmaya vardı. Sinema yasası çıkarılarak, taraflar bir uzlaşmaya (geçici bir uzlaşma) varırken burjuva egemen devlet, sinema sektörü üzerindeki siyasi egemenliğini sağlamlaştırdı.

"Sinema Filmlerinin Değerlendirilmesi ve Sınıflandırılması ile Desteklenmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" ile düzenlenen sektörün sacayağı kuruldu: Ekonomide denetim, üretimde denetim, gösterimde denetim. (Toplamda siyasi denetim) Yasayı incelediğimizde reklam sürelerinin kısaltılması ve promosyon uygulamalarının yapımcı-gösterimci uzlaşması şartına bağlanması ile kanun, tarafların çıkarları dışına çıkamadı.

Sinema emekçilerinin sendikal ve her türlü hakkını dışarı da tutan bir

düzenleme bu. Tartışma sadece sektörün patronları ile aristokrat köleleri arasındaki sınırları içerisinde kalıyor. Bağımsız ve muhalif sinemacıların, sinema emekçilerinin sorunları konusunda yer bulamıyor. Tartışmanın sadece parasal yönüne odaklı yapısı, eserlerin niteliklerini, üreten emekçileri, işçi, köylü ve emekçilerin ürünle-

re nasıl ulaşacağı gibi sorunlarda bir yana itilmiş. Sığ bir tartışma ile başlayan burjuva kavgası sığ bir kanunla kendini somutlayarak sınıfın gerici yönünü açığa çıkarıyor.

Sanatın bir alanında, o darlığa indirgenemeyecek olan sınıf mücadelesi devam etmektedir. Bu nedenle Yılmaz Erdoğan, Cem Yılmaz ve Şahan Gökbakar'ın şahsında boy veren kavgaya da sadece mısır bilet parası darlığına indirgenmemelidir. Şahan'ın, gizli kamera ciddiyetsizliği, Recep İvedik kadar açık ve net lümpenliğe bile yanaşamamaktadır. Mükremin Çıtır nerede Yılmaz Erdoğan nerede. Nerede Leman'da çizen Cem Yılmaz nerede şimdi ki Cem Yılmaz. Sanatın niteliği konusunda tek bir şey söylemeyen bu "üç silahşör", "Yahşi Batı"nın kanunları yüzünden yanlarına resmi dört kişi daha katıp 'muhteşem yedili'nin kurulmasını talep ediyor. Yul Bryner,

John Wayne, Charles Bronson, Clint Eastwood atın üstünde değil, bakanlık koltuğunda oturuyor.

Sanatın sınıfsal temelini unutup, fosfor kaç lira diye bilet parasının neden yüksek olduğunu anlatıyordu Cem bir zamanlar. Şimdi aynı cevabı birileri ona veriyor. Mars Grubu'nun "Başka

ışıkçısına binlerce sinema emekçisinin alınterini yok sayarak, aşırı çalıştırıp sömürerek büyüyor.

Sinema emekçilerinin hak, yükümlülük ve özgürlüklerini konu edinmeyen veya sınırlayan, emeğini yapımcı, dağıtımçı gösterimci arasında pay eden yasa, bilet fiyatlarının aşırı yükseltilmesini engelleyecek içerikten de yoksun. Muhteşem üçlü anlaşığı takdirde sinema emekçileri ve seyirciler kimin umurunda.

İlgili kanun sinema eserlerinin üzerinde denetimi güçlendirecek nitelikte. Bu adı konmamış sansür de demek oluyor. Beyaz perdeye yansıyan, her tarafı kırılmış, yaş sınırları ve uyarılarla kuşatılmış yolunmuş kaza dönmüş birer filmidir.

Cem Yılmazlar çıkar" açıklaması canını sıkınca 'yavaş çıkar' açıklaması yaptı. Erkek egemen zihniyetini kadın karşısında hemencecik gösteriverdi. Komediye cıvık cıvık yaşayan burjuva sanatçısı, darlığının altında kaldı. İzleyiciden de tokat yedi. Promosyonların kalkması ile bilet fiyatlarının yükseleceğini sezen izleyicilerin bir kısmı sinema salonlarını boykot etmeyi düşünüyor. Sosyal medyada taraflara öfke büyüyor.

Kapitalist üretim biçimi altında amaç meta üretimdir. Meta üretimi artı-değer bırakır. Temel kaygısı artı-değer olduğu içindir ki rant dışına çıkamamaktadır. Tartışmanın 'sanatçı' cephesinde ki bu yavan tutum, sanatın içeriğini belirlemektedir. GORA'lardan, Recep İvedik'lere giden "organize işler" bunlar. Çürüyen kapitalizmin çürük meyveleri, senaristinden, dekorcusuna, makyajcısından

Gösterimciler salonların havalandırmasını, iç temizliğini ihmal ediyor. Salonların eser gelirleri dilimin dörtte birini, reklam promosyon ve büfe satışları dörtte üçünü oluşturuyor. Mars Grup'un tekeline karşı tekel dışı kalanlar ortak payda da birleşerek, bilet ücretlerinin yüksekliğini (eğer böyle ise yüzde ellileri de büyürdü ve seslerini çıkarmazlardı) sorun edinmiş gibi sahte bir tavır içine giriyorlar.

Gerekirse "filmlerimi bedava bile gösteririm" diyen Cem Yılmaz'a, ODTÜ Sinema Topluluğu "tekelleşen salonlara alternatif olarak amfilerimizi açıp burada öğrencilerle birlikte filminizi gösterme/üzerine sohbet etme imkânı vermek isteriz. Var mısınız?" sorusuna cevap verememişti. Gösterimci ile anlaşamamaları takdirde filmleri vizyona sokmayacaklarını söyleyen yapımcı-sanatçı tarafı kanunun çık-

masını dahi beklemeden 'Çiçero' adlı filmi gösterime sokarak tutarsızlığını gösterdi. Bağımsız film ve salonların ayakta durması için yürütülen mücadeleye sırtını dönmüş bu aristokrat köleler efendileri ile anlaşmaktan başka bir çareye başvurmadi.

Sinema tekellerinin yüksek kar politikası ile fosfor politikası arasında ki 'uyum' Yılmaz Erdoğan'da şöyle bir cevaba dönüşebilirdi: "Soğuk ve şehirlere otobüslerde vazgeçtim çocuk olmaktan, patlamış mısırın bilette büyüyen oransallığıydı tasam. Oysa ben seninle hiç oturamadım, payları eşit bölüşülmüş sinema koltuklarında. Ben Sinema Yasası ile Mars'ın daha azına razı olma ihtimalini sevdim Cinemaximum'larda kim gelmiş, kim gitmiş, sanatım kimin içinmiş"

Sanatçılar ile tekel arasında ki rant kavgasının politik yönünü bilen burjuva devletin bürokratları, Sinema Yasası'nın içerisine komprador burjuvazinin çıkarlarını koymakla fırsatçılığını gösteriyor. Kanun tasarısının adından da anlaşılacağı üzere "Sinema Filmlerinin Değerlendirilmesi ve Sınıflandırılması ile Desteklenmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun", filmlerin içeriğine göre türünü belirlemekte yetkili. Komisyon sekiz üyeden oluşuyor, dört bürokrat, iki yapımcı-sanatçı, iki de gösterimci-den oluşuyor. Komisyonda egemen olan devlet. Eserin türünü, desteğini vb. her şeyini belirlemekte yetkili. Ayrıca denetim kısmını da mahalli mülki amirin emrindeki komisyona vermiş. Yasa da net olan ifadeler şunlar: Film öncesi reklam süresi on dakikayı geçemez. (Daha önce 21 dakika idi)

Fragman süresi üç dakikadan az beş dakikadan fazla olamaz. Film arası süre on beş dakikayı aşamaz. Kamu spotları vb. sunumlar bu süreler dâhil edilemiyor ve belirli bir süre konmamış. Ceza miktarları kesin olarak ifade edilmiş.

Ovidius Dönüşümler adlı eserinde şöyle diyor:

"Cadmus'u koruyan Pallas, göklerden, yaklaşmış ona,

Buyurmuş toprağı sürmesini, yılanın dişlerini

Yere gömmesini. Sonradan bir boy çıkacakmış oradan.

Yerine gelirmiş buyruğu Cadmus. eşmiş yere saçmış.

Açtığı derin evleklere ölümlüleri koruyacak olan,

Yılanın dişlerini. gömmüş. inanılır iş de-ğildi gördüğü,

Toprak kımıldadı. Öbek öbek mızraklar çıktı evleklerden."

Yılanın dişleri neydi? Bugün tartışmalara konu olan mısırdı. Binlerce can almıştı destanlaşırken. İşin ilginç yanı

Mars'ın da bu destanda payı vardı. Sanatın yedinci dalına gelmeden önce ilk çağlarda, Musalar anlatırdı telli sazların ve yedi delikli tunç kamışların ezgileriyle süslü yaşanmışları, tarihe iz bırakanları. Tragedya granit gibi sağlam bir kaya olarak temellendirmeye başlamıştı yüksek sanatı. Sanatçı döneminin sadece tanığı değildi, kaostan çıkan düzeni, düzenin, titanların kavgalarıyla oluşunu, varlığını keşfedip adlandırdığı her şeyi de içeriyordu. Gökleri Uranüs'e, toprağı Gaia'ya. Suları yaşlı Oceanus'a, madenleri Hephastios'a, sağlığı Pan'a, tunç kalkanları ve mızrağı Ares'e, tohum bilimini büyücülükle karıştıran Kirke'ye, ölümü Hades'e. Yönleri zemheriye pay ediyordu. Ölümsüzlerden çalınan ateş, demir, mısır kavgalara ve savaşlara sebep

oluyordu. Cavecas Dağlarında, Kolhis'te zincirlenerek kartallara yem ediliyordu. Argonoutları bilimene denizlerin dalgalarıyla, kara bahtlarına savruluyordu. Ateşi

keşfettiler ateşle savaştılar, taşları keşfettiler taşlarla, altını, gümüşü, bakırı, kalayı, demiri keşfettiler hepsiyle savaştılar. Sınıfların savaşımında, üretilen her şeyin, yeryüzünden gökyüzüne yolculuğunda, adsız ve sansız ölümlüler

için savaşanlar vardı. Atlas sırtlamıştı gökyüzünün direklerini Ülker'in altında, bugün Şarlo'lardan Yılmaz Güney'lere sürüyor kavgası. Beritan'ların omuzunda yükseliyor.

İlgili yasanın sinema emekçilerinin haklarını da kapsamaması, sektörde söz sahibi olmalarını, örgütlenmelerini de genişletecek olan mücadelelere destek vermek, öncü olmak için sanatın bu alanında pratik çalışmalar önemlidir. Bağımsız sinema eserlerinin tanıtılması gösterilmesi için çalışmalar yapılmalı, eserin üretiminde yer almış emekçileri bu çalışmalara çekmeli, izleyici ile aralarındaki mesafelerin kısaltılması sağlanmalıdır. Teknolojinin gelişmesi, sosyal medya yayıncılığının halk kitleleri tarafından kullanıldığı ve üretiminde yapıldığı bir zamandayız. Kitlelerin ellerinde üretim için kamera ve yayınlama aracı olarak internet bulunmaktadır. Değerli üretimlerin seçilmesi, tanıtılması kitlelere yakınlaştırılması, burjuva sınırlarını aşarak salonlardan kurtulması da mümkün hale gelmektedir. Sosyal medyada rekorlar kıran 'sıradan kişiler' çektikleri görüntülerle burjuva 'sanatçıları'na taş çıkartmaktadır. Kapitalist üretim kendi kuyusunu kazacak tekniği yayıyor. Bu teknikten yararlanmak, sektörün emekçilerini kitlelerin eğitilmesine yönlendirmek, kitlelerin üretimlerinin sınıfsal ve sanatsal niteliğini güçlendirmekle mümkündür. Proletarya ileri kültürünün temsilcisidir. Burjuva sınıflara karşı en köklü ve en sağlam temeli olan bu alanda daha örgütlü çalışmamız önemlidir. Egemen sınıfların en güçlü olduğu alanlardan birisi de kültür ve sanat alanıdır. Halk kültürüne karşı topyekûn saldırısı, kendi çürümesini halk kitlelerine ve öncü işçi sınıfa taşıdığı bu alanda çalışmak, diğer çalışmalarını besleyen bir direnç noktası yaratan-yaratacak olan bir çalışma içerisine girmek komünistlerin görevleri arasındadır. Mısır tartışması ile gün yüzüne çıkan ve yasalaşan kanunun burjuva niteliğine inat, bir ekilip binler doğuran mısır olup, topraktan savaşçılar olarak doğan ve doğacak olan bir savaşı örgütlemek görevimizdir.

Kahrolsun beyaz perdenin ölümsüz kralları ve kraliçeleri. Yaşasın sıradan, günlük işlerin başındaki ölümlü insanlar! (Dzigja Vertov'un manifesto-sundan maddeler)

[Bir Yeni Demokrasi Okuru]

Kültür-Siyaset İlişkisi Üzerine - II

Yaşadığımız toplumda farklı milletlerin, farklı sınıfların, üretim süreçlerinin, üretim tekniklerinin, anlayışların, inançların, sanat biçimlerinin, aile ilişkilerinin, mahalli yaşamların ve genel olarak yaşam biçimlerinin varlığı kültürel farklılıkların sebepleridirler. Kültürel farklılıkların düzeyini bu ilişkiler üzerinden anlayabiliriz. Ayrıca emperyalizm kültürel egemenliğinin neden olduğu parçalanma-tekleştirme düşünüldüğünde sorunun ne kadar çetrefilleştiği daha iyi görülebilir. Bu farklı kültürlerin devrimci yaşamda da karşılığı olacaktır, oluyor da. Bu farklılıklarla mücadele esasen siyasal mücadele düzleminde olmalıdır. Siyasetimiz farklı/ayırıştırıcı kültürel şekillenmelerin belli araçlar doğrultusunda birleşmesini sağlar/sağlamalıdır. Farklı milliyetlerden halkın milli-demokratik devrim içinde birleşmesi gibi doğru bir siyasetle bu da başarılabilir. Önemli olan farklı/ayırıştırıcı özelliklerin ve sorunların kaynaklarını doğru tespit etmek ve doğru müdahaleler/politikalar geliştirebilmektir.

Kültürü belirleyen tümüyle maddi üretim sürecidir ve bu süreç uzun bir tarihin birikimidir. Kültürün ayırıştırıcı, siyasetin birleştirici oluşu da bu ikisinin "kaynakları" ile, varoluşluluklarıyla ilgilidir. Kültür "birleştirme" amacıyla gerçekleştirilen faaliyetlerin/üretimlerin ürünü değildir, oluşumu içinde ayırmaya/farklılaşmaya neden olur. Kırsal yaşamın kültürü "amaç" doğrultusunda oluşmaz örneğin. Yaşanılan kırsalın özelliklerine göre (doğası, iklimi, hayvanları, suyu...) bir kültür meydana gelir ve kırsal bölge kimi az kimi farklı kültürlere neden olur. Toplumsal düzeydeki sistemler için de, sınıflar için de bu süreç/farklılaşma geçerlidir. Kültür bu nedenle "ayrılmalar"a neden olur. Kültür tartışıldığında, kültürle hareket edildiğinde "edinilmiş" bilgi harekete geçeceğinden ayrışmalar yaşanır. Bu bakımdan kültür kendi başına, kendiliğinden ayırıştırıcıdır ve burjuva tarzı yaratır/üretir. Bunun nedeni kültürün oluştuğu maddi sürecin burjuva hegemonyasında olmasıdır. Burjuva kültür, burjuva-feodal her anlamda halkı böler, halkın ilerici kültürünü yozlaştırıp yok etmeye çalışır. Burjuvazinin feodalizm karşısında devrimci olduğu dönem dışında kültürü de esasen bu amaca/içeriğe sahiptir. Yeni-demokratik kültür ise proleter siyasetin belirleyiciliğinde halkın birleş(tiril)meşine hizmet eder. Proleter

siyaset bu kültürü düşmanın kültürüne karşı ortaklaştırır. Kültür kendiliğinden bunu yapabilecek özelliğe sahip değildir. Bu yüzden birleştirici olan kültür değil ona önderlik edecek siyasettir... Kültür alanında siyasetin belirleyiciliği özgün bir olarak düşünülmelidir, her zaman siyaset belirleyici değildir. "siyaset belirleyicidir" dediğimizde maddi üretim sürecini siyasete indirgemiş oluruz. Bir tarlanın nasıl sürüleceği, o tarlada hangi ürünlerin yetiştirileceği, ürünlerin nasıl kullanılacağı siyasetle belirlenmemiştir örneğin. Ve bütün bunlar kültürü oluşturur...

Siyasetin belirleyiciliği belirli durumlarda-süreçlerde geçerlidir. Mesela Komünist Parti'nin kültürünü siyaset belirler. Komünist Parti siyasal bir organizmadır. Onun etrafında, içinde örgütlenenler toplumun sahip olduğu kültürü taşırlar ama Komünist Parti'nin hedefleri, savunduğu çıkarlar, anlayışlar, çalışma tarzı yönetme biçimleri vs. genellikle bunlarla çatışmak olur. Bu çatışma için siyasetin belirleyici olduğunu söyleriz... Buna rağmen proleter kültür ancak proleterya diktatörlüğü altında sosyalizmde görülebilir. Çünkü her şeyin proleterya lehine, onun çıkarına olacağı/yaşanacağı ve maddi olarak üretileceği zaman o zamandır...

Kültürün aksine siyaset "birleştirme" amacı içerir. Siyasetle "düşman belirleme" söz konusudur ve tam da düşmana karşı birleşmeyi hedefler. Düşman baştan belli edilir ve bu düşman alt edilebilecek kadar "güçsüz" olmalıdır. "Güçsüz" derken mücadele edildiğinde alt edilebilir olmasından bahsediyoruz. Yani ilk anda güçlü olabilir ama siyaset onu güçsüz kılmanın yolu olduğundan daha baştan onu "güçsüz" kılacak özellikler saptanmış olmalıdır. Zaten bu özellikler doğru saptanabildiği ve bunlara uygun davranılabildiği oranda siyaseten başarılı olunur. Örneğin Komünist Parti'nin siyaseti kitleleri kendi gereksinimleri doğrultusunda birleştirmektir. Burjuvazinin siyaseti kendi çıkarlarını kitlelerin çıkarıymış gibi göstermek ve bunlar için birleştirmektir. İkisinde de amaç birleştirmektir: Birinde kitlelerin çıkarlarını gerçekleştirmek amaçlanırken diğerinde burjuvazinin çıkarları amaçtır. Kültür için böyle amaçlardan bahsedilemez. Fakat kültürün siyaset düzleminde siyasi amaçlar doğrultusunda kullanılmamasından bahsedilebilir. Mesela ezilen-

lerin kendiliğinden kültürü burjuvazi tarafından hem desteklenir hem de müdahalelerle biçimlendirilir. Kendiliğinden kültür içinde olduğumuz yarı-feodal toplumun kültürüdür, bununla beraber; bu içinde kitlenin isyanı, tarihi, birikimi, yaşamı yani devrimci özellikleri de vardır. Müdahaleler bu "devrimci" yanın dizginlenmesini amaçlar. Kısaca siyasetin müdahaleleri dışında kültür ayırıştırıcı bir süreçtir.

KÜLTÜREL SORUNLAR SİYASAL ÇALIŞMAYLA AŞILABİLİR!

Kültür bir başka bağlamda "doğa boşluk tanımaz, kültür boşluk yaratır" karşıtlığı üzerinden de tartışılabilir. Kültür doğaya hükmedebilmek için doğada önce boşluklar yaratır, daha doğrusu onu böler. Kültür, doğa yasaları üzerinde bilgi oranında hakimiyet kurar ve insanın yaşam alanını genişletir. Komünist Parti, proleter kültürünün taşıyıcısı sınıfların topluma doğru gelişebilmesi için topluma (doğaya) müdahalelerde bulunarak proleter kültürü geliştirmeyi hedefler. Komünist Parti saflarındaki bireylerin de bu yönlü müdahalelere maruz kalması, doğal yapılarına müdahale edilmemesi kaçınılmazdır. Sadece proleter olmayan özellikler değil, proleter olmasına rağmen taşıdıkları burjuva özelliklerin (ideoloji, kültür, ahlak vb.) de temizlenmesi gerekir. Bu dönüşüm hem zorludur hem de sonu yoktur, sürekli bir çaba ve sabır gerektirir. Aksi halde proleter kültürü içselleştirmek, komünistleşmek mümkün olmaz. Örneğin edindiğimiz kültür ahbap-çavuş ilişkilerine yatkınlık içeriyorsa bu özellik siyasetten birleşmeyle/birleştirme amacıyla çelişir ya da kültürel olarak bencilsek aynı şekilde yoldaşlık ilişkisine zarar verir. Tarihimizdeki bölünmeler incelendiğinde hemşericilik, ahbap-çavuş ilişkileri, bencilik gibi kültürel şekillenişlerin de etkileri görülebilir. Bu bölünmelerde siyaseten değil de bu gibi nedenlerle saflaşanlara da rastlanılır. Böyle saflaşanları "siyasal gerilikle" tanımlarız ve bölünme süreçlerinin "siyaseten" iyi yönetilmemesine bu gibi durumları örnek veririz... Bunları yenmenin koşulu siyasal çalışmaları belirleyici hale getirmek, siyasi amaçlar doğrultusunda yaşamak, ilişkilenecek, öğrenmek, ayırmaktır. Aslolan siyaseten birleşmektir. Bu da siyasetimizin dayandığı teorik-ideolojik vb. birikimi edinmek ve belirlenen Proleterya Partisi politikası doğrultusunda

çalışmak anlamına gelir. Bu gerçekleştiren taşıdığımız kültürün olumlu veya olumsuz etkileri görülecektir. Olumsuz etkileri bertaraf etmek gene siyasal faaliyetin önünü açmak çabasıyla mümkündür. Özetle algılama, beklenti ve yorum farklılıklarının nedeni olan kültürel farklılıklar kaçınılmazdır. Bunlar üzerinde özel olarak durmak yerine siyasal çalışmalara yoğunlaşarak bunun üreteceği kültürle değişmeyi/değiştirmeyi esas almak gerekir.

BİRLEŞMEK-AYIRIŞMAK-BİRLEŞMEK...

Proleter siyasetin birleştiriciliği yarı-feodal kültürün ayırıştırıcılığı bunların ideolojik doğası/karakteri ile ilişkilidir. Proleter siyaset halkın ilerici kültürünün yeni-demokratik doğrultusunda birleştirilmesini/dönüştürülmesini sağlar-amaçlar. Proleter kültür diğerlerinden üstün, daha ileri daha devrimcidir. Halkın ilerici kültürünü de kapsamakla beraber onun burjuva gerici özelliklerini/yönlerini de dışlar-dönüştürür. Siyasetimiz halkın birleştirilmesini hedefler. Halkın düşmanı sınıfları da dışlar yani halktan ayırıştırır. Aynı zamanda halk sınıflarının birliği içinde de bir ayırım yaratır. Halk saflarının ideolojisini/kültürünü/ilşkilerini tasfiye eder. Bunun maddi üretim ilişkilerinin dönüştürülmesi ile sıkı ilişki içerisinde ideolojik ikna, eğitim ve dönüşümle gerçekleştirilmesi esastır. Sosyalist ilişkilerin/kültürün gelişmesi ve yaygınlaşması için zıtların birliği ve mücadeleleri temelinde toplumu proleter bir kültür sentezlemesine tabi tutar. Halkı birleştirme siyaseti bu ayırışma/sonucu doğru şekilde gerçekleştirmeye hizmet edecektir. Amaç sadece birleşmek değil. Birleşmek halkın düşmanlarına karşı devrim için gerekli/zorunludur. Aynı zamanda sosyalizm/komünizm için de birleştiklerimizle ayırışmak gerekir. Bu da daha ileri daha güçlü bir birlik için tasfiye ve dönüşümle sağlanabilir. Proleterya bu süreci diğer sınıflar gibi kendisinin de tasfiyesini, inkarını gerçekleştirmek üzere sürdürecektir. Bu, birlik içinde daha yüksek bir birlik(birleşmek-ayırışmak-birleşmek...) amacı taşıyan bir ilişkidir. Proleterya önderliğinde halkın birliğini güçlendirmek için yeni demokratik kültür bu amaç doğrultusunda geliştirilmeli/yaygınlaştırılmalıdır.

**İki bölümden oluşan bu yazımın birinci bölümü 17 Ocak 2019 tarihli gazetemizin 27. sayısında yayımlanmıştır.*

"Venezuela'da Emperyalist Müdahaleye Hayır!"

HABER MERKEZİ- Venezuela'da ABD destekli darbe girişimine karşı TKP/ML Enternasyonal Komite tarafından bir açıklama yayımlandı. "Venezuela halkı sadece "fillerin" tepişmesi altında değildir. Aynı zamanda ABD emperyalizminin doğrudan askeri ve siyasi müdahalesi altındadır. Bu yüzden işçi ve emekçilerinin yerli egemen sınıflara ve emperyalizme karşı yönelen her türlü mücadelesini destekliyoruz. Venezuela halkı kendi geleceğinin şekillendirilmesinde belirleyici olmalıdır. Umudumuz ve beklentimiz bu koşulların doğru bir devrimci ve komünist önderlik ile devrimci bir savaşım ve ilerleme zeminini oluşturmasıdır. Halkın kurtuluşu ancak bu şekilde mümkün olabilecektir" ifadelerinin yer aldığı açıklamayı olduğu gibi yayımlıyoruz.

"ABD emperyalizmi arka bahçesi olan Latin Amerika ülkelerini "tam itaat", "kesin sadakat", "mutlak uşaklık" koşullarına getirecek hamleleri, düzenlemeleri yapmaktadır. Deyim yerindeyse tüm Latin ülkelerini, yönetim biçimlerini "fabrika ayarlarına" döndürmek istemektedir. Bir dönem boyunca ABD emperyalizmi Latin Amerika'da "soldan esen" rüzgarla barışık olmayı yeğledi. Dünya halklarının kafası bu "sol rüzgara" bakarak "parlamento yolu" ile değişimin, devrimin hatta sosyalizmin gelebileceğine inandırıldı. Böylece silahla devrim gerçekleştirme fikrinin içinin boşal-

tılmasına hizmet için kullanıldı. Bunun simgesi ise Venezuela ve Chavez oldu. Bir çok Latin ülkesi seçimlerde bir dönemin silahlı mücadele yürüten şahsiyetlerini hükümet lideri ve başkan seçti. Büyük çaplı silahlı mücadele yürüten bir çok örgüt bu "çizginin cazibesi" ile tasfiye sürecine sokuldu. Bunun sembolü ise FARC'tır .

Şimdi dünyaya pazarlanan Latin Amerika'daki "sol, sosyalist" hükümetler (aslında egemen kliklerden biri) sandıkla ya da başka yollarla yerini ABD emperyalizmine tam ve mutlak sadakat içinde olan daha gerici kliklere bırakıyor. "Sol" söylemlili hükümetlere, arka bahçede esaslı yeni ekonomik-siyasal düzenlemeler yapmadığı sürece tahamülkar olan ve tolere eden ABD, bunu tasfiyeci bir ideolojik rüzgar oluşturmada da işlevli şekilde kullandı. Palazlanarak belli bir güç devşiren bu "sol" klikler, "sosyalizm", "devrim" gerçekleştirmek bir yana; rüşvet, iltimas ve işçi-emekçi kesimlere sinsi ve sureti haktan görünerek bir dizi saldırı gerçekleştirdi. Brezilya bunun en somut örneğidir. Yani, çürüyerek büyüdüler, palazlandılar. Ve şimdi izledikleri politikalarla yarı-sömürge ilişkileri derinleştirerek emperyalist sisteme bağlılığı kökleştiren, var olan toplumsal ve ekonomik sistemi "sol" söylemle yeniden üreten ve derin bir politik-ekonomik kriz koşullarını mayalayarak daha "ırkçı, saldırgan" ve gerici kliklere yerini

bırakıyor. ABD emperyalizmi seçimlerle alt edilecekleri alt ederken, bu yolla gitmeye direnenleri "iç savaş" koşullarını olgunlaştırarak dize getirmeye çalışıyor. Venezuela'da olan da tam olarak budur. ABD emperyalizmi, Başkan Nicolas Maduro'yu devirmek ve yerine daha saldırgan ve gerici kliği geçirmek için "sandıkla" ve çeşitli politik hamlelerle tamamlamadığı süreci bir kışkırtma ve ülkeyi "ikili bir egemenlik yapısına" sürükleyerek sonuçlandırmaya çalışıyor. Maduro, muhaliflerin çoğunluğu elinde bulundurduğu ulusal parlamentoyu feshederek süreci tırmandırırken, Ulusal parlamento başkanı Juan Guaido'da, bir süredir tanımadıkları Maduro yerine, geçici başkanlığını ilan ederek fiili ikili yönetim oluşumu ile karşı cevap verdi. ABD emperyalizmi Juan Guaido'nun başkanlığını tanıırken Trump'un ulusal güvenlik danışmanı orduyu Maduro'yu devirmeye davet ederek oyun planını ilan etti. Buna karşı Rusya ve Çin emperyalizmi Maduro'ya açık destek sundu. Latin ülkeleri ve dünya ise ABD'nin tavrına yakın olanlarla Maduro'ya yakın olanlar şeklinde adeta ikiye bölündü.

Şimdi Caracas'ta milyonlarca insan hem Maduro'yu hem de muhalif grubu desteklemek için sokakta. Milyonlarca emekçinin karşı karşıya gelerek boğazlaşması için tüm koşullar olgunlaştırılmıştır. Maduro'nun burada "devrimci iç savaş" yürütmeyeceği,

bu rolü üstlenecek sınıfsal ve siyasi tutumu olmadığı açıktır. Bu anlamda halk kitlelerinin karşı karşıya gelişi işçi ve emekçi halkın çıkarlarının karşılanması kavgası değildir. Kitleler, egemen sınıfların siyasi temsilcilerinin, egemenlik dalaşında olan iki kliğin hakimiyet sağlama savaşımının bir parçası olarak kullanılmaktadır. ABD emperyalizmi hiç kuşkusuz sürecin baş aktörüdür, bir kez daha emperyalist gericiğin tüm iğrenç suratını, kanlı dişlerini, doymak bilmeyen kar hırsını ve yarı-sömürge ülkelerdeki "politik mühendislik"inin hesaplarını ortaya koymuştur. Venezuela halkının iradesini gasp etmeye, bunun için gerekirse kanlı bir iç savaşa sürüklemeye hazır olduğunu göstermiştir. Onun dayandığı gerici-faşist egemen klik ise oyunun önemli aktörlerinden biridir.

Maduro, her ne kadar baş edilmez bir yoksulluk-sefalet, tutarsız politikalar, söylemde sol gerçekte emperyalist ve gerici güçlerle her türlü iş birliği içinde olan koşulları yaratmış olsa da, Venezuela'da ABD emperyalizmi ve onun basit bir oyuncağı olan muhalifet "halka" yönelik saldırıda ve yaşanan tabloda esas sorumlu ve suçlu olan güruhtur. Bu güruh "emperyalizme" sevdalı, halka karşı açık düşmanlık besleyen bir niteliğe sahiptir. ABD'nin basit ve aleni bir maşasıdır. ABD emperyalizminin çıkarlarının beççiliğini, tam ve kayıtsız-şartsız yapacağına taahhüdünü vermiştir.

Venezuela halkı sadece "fillerin" tepişmesi altında değildir. Aynı zamanda ABD emperyalizminin doğrudan askeri ve siyasi müdahalesi altındadır. Bu yüzden işçi ve emekçilerinin yerli egemen sınıflara ve emperyalizme karşı yönelen her türlü mücadelesini destekliyoruz. Venezuela halkı kendi geleceğinin şekillendirilmesinde belirleyici olmalıdır. Umudumuz ve beklentimiz bu koşulların doğru bir devrimci ve komünist önderlik ile devrimci bir savaşım ve ilerleme zeminini oluşturmasıdır. Halkın kurtuluşu ancak bu şekilde mümkün olabilecektir. Venezuela halkının emperyalizme, her türden ve renkten yerli uşaklarına karşı demokratik-devrimci-ilerici mücadelesini, kalkışmasını ve savaşımını destekliyoruz."

DORUKLARA SEVDALANMANIN ADIDIR BEŞLER

Gündelik yaşamın akışının, mücadelemizin mevcut durumunun ötesine geçen düşler kuruyor muyuz? Kaypakaya yoldaşın daha eline kırmayı bile almamışken Düldül Dağı'nın doruklarında gerilla birliklerinin düşünüyüşünü kurmasını hissediyor muyuz? Peki Che'nin "gerçekçi ol, imkansız yarat" veya Alman komünist Liebke'nin "gerçekleşmiş imkanlar, zorlanmış imkansızlıkların sonucudur!" sözü bizim için neyi ifade ediyor? Ancak bunu yapabilenler, yaratıcı bir güç ve atakla imkansızlıkların üzerine gidip, düşlerini gerçekleştirebilecekleri imkanları yaratırlar.

Beşler'imizi, düşlerimizin peşinden koşarken sonsuzluğa uğurlayışımızın üzerinden 8 yıl geçti. Hayatlarını düşlerimiz için ortaya koyan yoldaşlarımızdan öğrenmek, onların Kutup Yıldızı'mızın enerjisi, ışığı olduklarını bilmek ve yollarından tereddütsüzce yürümek bizim zorunluluğumuzdur, dolayısıyla özgürlüğümüzdür. Beşler, düşlerimiz doğrultusunda mücadelemizin etkin özneleri olmayı başarmışlardır ve bize asla silinmeyecek izler bırakmışlardır. Beşler, yaşamımızın merkezine mücadelenin konmasıdır Beşler'in, kadınlar olarak öne çıkarılması aldıkları mesafenin boyutunun daha iyi anlaşılmasını sağlar.

Mücadele yaşamlarına baktığımızda salt kadın olmalarından ötürü, birçok zorluk yaşadıklarını, kritik dönemlerden geçtiklerini görürüz. Dolayısıyla yoldaşlarımızın mücadelesi, kolektif içinde kadınlar olarak özne haline gelmeleri; düşmanla aktif mücadeleyle birlikte, kendileriyle ve kolektifteki eril anlayışlara karşı mücadeleyle olmuştur. Bu eksende yoldaşlarımızın her birisinin yaşamından farklı örnekler verebilecekken, bahsi geçen alanlarda da en keskin mücadeleyi veren Gülizar yoldaşın yaşamından örnek vereceğiz. Gülizar yoldaşın tüm yaşamı, zor eşiklerin kendi öz gücüyle ve yüzünü daima partiye dönerek aşılmasına örnektir. Devrimci saflarda yapılan evliliğin bazen burjuva-feodal evliliklerden çok daha geri ve zincirleyici olduğunun en yalın örneğidir yoldaşın evliliği. "Devrimci erkekler, erklığı aşmıştır", "Partide kadın sorunu yoktur" vb. anlayışlar, örgütlü kadınların en zayıf noktası olmaktadır. Bu zayıf yanın fark edilip, sökülüp atılmaması nedeniyle mücadeleden kopanların sayısı hiç de

az değildir. Kadınların, yaşamlarının merkezine düşlerinin gerçekleşmesinin tek yolu olan mücadelemizi değil de sevgililerini, eşlerini koymalarına güçlü bir itirazdır Gülizar yoldaş. Aile ile olan bağların "feodal" olarak görülüp, kolaylıkla mahkum edilebilmesine rağmen, "devrimci sevgiliye, eşe" en geri zincirlerle bağlanmanın deşifre edilmesidir onun yaşamı. Düşü devrim olmayanların yaşamının merkezinde mücadele olmaz. Mücadele dışında, sevgili, daha rahat-konforlu bir yaşam, entelektüel kaygılar... gibi artırılabilir birçok şey yaşamın merkezine girer. Temel mesele; iş-

kilerde, yaşam olanaklarımızın da bilginin de mücadele merceğiyle ele alınmasıdır, tersi değil! Yoldaşımızın yaşamı, kolektif içinde yaşam bulmuş olan erklığe karşı mücadele ediyorsa ve yaşamının merkezine mücadeleyi koyup, her şeyle bu eksende ilişkilendirilmiştir. Erkeğin her "sahiplenişinin" etrafımızı kafeslerle kapatmak uğraşısı olduğunu, bu yönlü sevgisinin de kafes içinde kaldığımız müddetçe başımızın okşanması olduğunu göreceğiz ve bunu reddedeceğiz. Bunu yaptığımız oranda mücadelede adımlarımızın hızlandığını göreceğiz. Beşler'in, kadınlara ve tüm yoldaşlara bıraktığı en büyük miras budur: Yaşamın merkezine mücadelenin konmasıdır! Beşler, imkansızlıkların zorlanmasıdır! Yoldaşları anlatan yazılara baktığımızda hepsinin ortak yanının, Partinin imkanlarının azaldığı, zor dönemlerden geçtiği zamanlarda ileri atılmalarıdır, yüklerin en ağırını üstlenmekten geri durmamalarıdır.

Sefagül yoldaş, her zaman zor koşulların devrimcisi olmuştur. Ne mücadeleye başladığında yanında olanla-

rın bir kısmının ilerleyen zamanlarda düşlerinin peşini bırakmaları ne düşmanın gözaltısı, işkenceli baskısı ne de olanaksızlıklarımız onu yıldırmaştır. Kendisinin yazılarında belirttiği gibi, o "kim yapacak?" sorusuna yanıtını "BİZ" olarak vermiştir bir defa! Bir insan üreten değilse, yanındakine hiçbir şey veremez. Düşlerine sonuna kadar inanmayan, başkasını inandıramaz. Yılgınlığı içinde hisseden başkasını harekete geçiremez. Sefagül yoldaşa dair anlatımlarda öne çıkan özelliklerden biri de budur. Konuştuğu herkesi etkilemesi, düşlerine ortak etmesidir. Gülizar yoldaş, Erzurum

üretken ortam ve yazdığı yazılar, Sefagül yoldaşın siyasi perspektifleri, röportajları bu anlamda bize birçok ipucu vermektedir. Sefagül yoldaşın 1994 yılındaki darbe sürecinde tavırını belirleme tarzı da bize siyasetle ilişkileniş kıstaslarını vermektedir. Darbeci kanattan tanıdıkları çok daha fazla olmasına ve bu tanıdıkların onunla özel olarak konuşmaları, ilgilendirmelerine rağmen; o değerlendirmelerini genç yaşına rağmen teorik, politik açılarından yapmıştır. Teorinin, birçoğumuzun güzünde büyüyen karmaşası onların bilincinde/pratiğinde düşlerimize ulaşmak için aşılacak zor-

runda olan bir eşikti. Teori-pratik bütünselliğini yakalayamamak, kadroların ya dar-tutucu, dogmatik olmasını ya da kendiliğindenliğe savrulup, parti çizgisini belirsizleştirmelerine yol açabilmektedir. Kolektifimizi mücadelede geliştirme hedefi ve uğraşı, kendimizin teorik-politik gelişme yöneliminden bağımsız değildir. Bu bütünlüğü yakalayamayanlar, kendi başlarına iş yapamaz hale gelirler. Sürekli olarak yönlendirilmeyi, yapılacak işleri hep birinin söylemesini beklerler. Günümüzde birçok yakıcı sorun ortada dururken alanlarımızın inisiyatif gösterip, öncülüğe soyunamamalarının bir nedeni de budur. Bu yanılla, Beşler, mücadelede özne

Hapishanesi'ndeki zorlu günlerini anlatırken Sefagül'ün etki gücünü, yaşamını anlamlandırmasını başka türlü anlatır. Bu aynı zamanda kadın yoldaşların birbirlerine verdikleri güçtür. Sorunların çözümünde, paylaşımlarda aynı durumdaki kadın yoldaşı değil de erkek yoldaşı tercih etmeye karşı önümüzü açan bir yaklaşımdır...

Beşler, mücadelemizin en zor alanlarından birinde kırsalda şehit düştüler. Alanlarının öncülükleri, kadroları, komutanları durumundaydılar. Bu gerçeklik, Beşler'in önümüze koyduğu hedefin hem ne kadar önemli olduğunu hem de mücadeleyi yaşamımızın merkezine koymamız durumunda bu hedefin kesinlikle ulaşılabilir olduğunu göstermektedir. Yoldaşlarımız; mücadelemizin, kolektifimizin ideolojik, politik, teorik sorunlarından kaçmamışlardır. Şehir faaliyetlerinden hapishanelere, kırsala kadar buldukları her alanda teorik çalışmalara özel önem vermişlerdir. Fatma yoldaşın ailesinin evinden halen defterlerinin çıkması, Derya yoldaşın hapishanede yaratılmasına öncülük ettiği

olup, inisiyatif almanın, mücadele dinamiklerini geliştirip büyütme kendi dışında görmemenin adidir! Tıpkı Beşler gibi, yapacak, etken kişi olarak en başta kendimizi ve kolektifimizi görmek anın acil ihtiyaçlarındandır. İçinden geçtiğimiz süreçte, bulunduğumuz alanlarda tek başımıza olsak bile, süreçlere Partizanca mücadele etmek, düşlerimiz için Beşlerce öne atılmak görevi bizi beklemektedir. İmkanların, imkansızlığı zorlamayla ortaya çıkacağını unutmamalıyız. Eğer düşlerimizi gerçekleştirmek için öne atılmamızın önündeki engel mücadeleyle ilişkimizin pamuk ipliği gibi ince olmasıysa hedefimiz Nurşen yoldaşın dediği gibi pamuk ipliğini zincire çevirmek olmalıdır. Bu da Kutup Yıldızı'mızdan gözlerimizi ayırmadan, yaşamımızı mücadeleye göre şekillendirdiğimizde gerçekleşebilir.

[Bir Partizan]

Kavganız Tarihleşti, İsminiz Kemikleşti Geride Kalanlara...

Munzur dünyanın üstüne oturmuş ayrı bir dünya gibidir. Ağır ve heybetli. Çoğu zaman başı dumanlıdır. Bazen savrulan bulutların yerini yıldızlar alır. Top top, dönen bir boranda esen yıldızlar. Güneş, uzun gecelerden sonra Munzur'un böğründen kıpkızıl bir ateş harmanı gibi çıkar. Munzur, geceleri daha da büyür.

1993 senesi, günlerden 21 Ocak... Pülümür yakınlarındaki kışlık barınma, üslenme ve eğitim kampında yaşam normal akışında sürerken Yel Dağı'nın eteklerinde kümelenmiş karartılar kavganın yeni zorluklara gebe olduğunun haberini veriyor. Düşman binlerce kişiyle kuşatmış Partizanları, onlarınsa önlerinde iki seçenek var: Ya düşman çemberinde imha olmak ya da Munzurları aşip diğer kamplara ulaşmak... Karar veriliyor; komutan, yoldaşlarına sesleniyor: "Yoldaşlar... Tepedekiler düşmandır. Birkaç hakim noktaya çıkarma yapmışlar. Anlaşılan yarın düşün var. Herkes önemli dokümanlarını alsın. Ayrıca herkes olabildiğince kalın giyinsin ve kesinlikle yün çoraplarını yanına alsın." Partizanlar verilen talimatlar doğrultusunda hazırlanıyorlar ve bölünerek belledikleri noktalara konumlanıyorlar. 22 Ocak'a eviriliyor gün. Kıyasıya bir

çatışma ve direniş. Partizanlar mevzilerine düşmanı yaklaştırmayarak geri çekiliyorlar. Bunun ardından geliyor o uzun, fedakârlık ve özveriyle dolu ile altı onur abidesini aramızdan alan görkemli yürüyüş.

Yaşamın en ince ayrıntısında yaşamır bazen en büyük kahramanlıklar. İlmek ilmek örülür her adımda. Her adım geleceğe bırakılan ayak izleridir. İşte bu bilinç ve kararlılık yürütür Partizanları. Göç dizilir dağlara. Birlik ağır ağır yürüyor. Kış tüm acımasızlığıyla meydan okuyor. Yoğun karların örtemediği Yel Dağı'nın kayaları, dastsuz ve yalnız kalan tek tük ardıc ağaçları, ısıklık çalan keklikler, gökyüzü her şey ama her şey başlayacak kavganın tınığı olmak için sabırsızlanıyor. Zaman yavaş yavaş ilerliyor, gecenin ilerleyen saatleri acımasızlığı da ecelin pençesini de yanında taşıyor. İpi ilk **Zeki Peker (Hamza)** göğüslüyor bu uzun yürüyüşte. "Yoldaşlar bırakın beni, benim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söyleyin" diyen Hamza'nın bitkin sesine karşılık yoldaşları son nefesine kadar onu taşımakta inat ediyorlar. "Yoldaşlar bana harcadığınız her dakika yeni bir yoldaşın ölümüdür, beni bırakın" diyor ve bırakıyor kendini yoldaş kollarına! Yüreklerle sapanıyor

yoldaş acısı ve sloganlar çınlatıyor kayalıkları. Yoldaşın naaşı dağlara bırakılarak devam ediliyor görkemli kavgaya. Çok geçmiyor, göç katarını ölüm ikinci kez yakalıyor **Ali Ekber Batasul** ile. Dili donduğundan gözleriyle veriyor mesajını. Ölüm acele etmese kim bilir neler söyleyecekti o gözler. O söyleyemese de yürekler tamamıyor son sözleri. Dağın zirvesindeki yalçın kayalıklar yoldaş mezarı oluyor ancak durmak yok, yola devam ediliyor her şeye karşın. Gün 23 Ocak, saatler 15:00'i gösteriyor. Bu defa dağların ufak tefek derviş kılıklı doktoru **Ali Demirdağ**, kod adı ile Hüseyin artık yürüyemeyecek duruma geliyor, ayakları donmuş. Söz konusu durumu karda donmayı, kavgasından ayrılmayı kabullenemiyor ve sitem ediyor böyle ölüme. Öyle yalın, öyle duru, öyle içli, her şeyi iliklerine kadar yaşayan biri, dağların doktoru esip geçiyor bir seher yeli misali. Ve değerler bırakarak geride, aynı geldiği günün heyecanı ve coşkusu ile kendi gözündeki özgürlük sembolü olan dağ keçisinin başı dik kaygısız yükseklere gezinmesini ilk kez imrenerek izlemiş olduğu Yel Dağı gediğinden çıkıp gidiyor bir zemheri sabahı... Olağanüstü çabaların büyük ürünüydü bu yürüyüş. Yoldaşlık motifleştiriyordu bu ölüm kalım mücadelesini. Bu yolcu-

luk, bu yaşam mücadelesi, yaşanan onca acı, düğüne gider gibi halk için ölüme koşmanın yürekliliği figürleştiriyordu kavganın bu kesitini. Yaşamı içten, doğal ve özveriyle paylaşan Partizanlar şimdi de ölümü paylaşmanın gereklerini yaşıyordu. Hedeflenen köye ulaşmaya çok az kalmıştı. Artık tamamdı, yol buraya kadar. Köy halkı seferber oluyor, doğaya karşı amansız bir savaştan çıkan Partizanlar için. Ama bu sırada gelen peş peşe üç ölüm, hançerini saplıyor gerillanın ve köy halkının yüreğine. Bu uzun yolculuğun ardından devrimin kızıl gülü, Alp'lerden Munzur'a enternasyonal yolculuğun adı: **Barbara Anna Kistler (Kinem)**, zulme karşı dağları mesken eyleyen **Erkan Fener (Ali Ekber)** ve Dersim dağlarının yiğit savaşçısı **Ali İhsan Yalçın (Bahtiyar)** şehit düşüyor bu zorlu kavgada. Bu uzun yürüyüş destanını yaratan **Yel Dağı Şehitleri'nin** kavgaları tarihleşirken, isimleri kimikleşti geride kalanlara... Şimdi geride kalanlar sızsız ama mutlaka güzel bir günün şafağında, kavganın göbeğinde kızıl alevler arasında, düşmana inat bir gelenekten özlemini duyduğunuz o güzel günü yaratmak için savaşıyorlar...

(Bir Partizan)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Selahattin Doğan: 1954 yılında Sinop'ta dünyaya gelen Selahattin Doğan, 1975 yılında devrimci düşüncelerle tanıştı. Kısa sürede Proletarya Partisi içerisinde örgütlenerek askeri faaliyetler yürüttü. 5 Ocak 1978'de İstanbul Haznedar'da gittiği bir randevuda tesadüfen başka bir örgütün yaptığı kamulaştırma eyleminden dolayı polis tarafından farkedilince

çatışmaya girdi. Bacağından yaralanan Selahattin Doğan, yaralı olarak gözaltına alındı ve 2 Şubat 1978'de işkencede katledildi.

Mehmet Düzen: 1955'te Dersim'de dünyaya gelen Mehmet Düzen, gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin de etkisiyle devrimci düşüncelere sempati duydu. 12 Eylül 1980 sonrası profesyonel gerilla faaliyeti

yürütmeye başladı. 5 Şubat 1981'de Mazgirt'te devlet güçleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

Salih Güneş: 1976'da Tarsus'ta bir fabrikada montajcı olarak çalışan Salih Güneş, fabrikadaki siyasi faaliyetlerinden dolayı uzaklaştırıldı. 1978'de Proletarya Partisi saflarına katıldı. 12 Eylül sonrası gözaltına alınarak çeşitli işkencelerden alınıp çıktı. Ha-

pishaneden çıkar çıkmaz gerilla bölgesinde faaliyete başladı. 1 Şubat'ta Dersim'den yeni görev alanı olan Çukurova'ya giderken geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Yunus Koç: Kars'ta dünyaya gelen Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979'da Ardahan'ın Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Haydar Sönmez: 1957 Dersim Mazgirt Yetimoğlu Köyü'nde doğan Haydar Sönmez (Altındış) işbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla gözaltına alınarak Şubat 1982'de katledilir.

YENİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE

KONSER

KOMA GÜLEN XERZAN
GRUP İSYAN ATEŞİ
ABDAL HALUK TOLGA İLHAN
ÖZLEM GERÇEK
ALİYAR NİHAN

KONUŞMACILAR

YENİ YAŞAM GAZETESİ TEMSİLCİSİ
SENDİKA TEMSİLCİLERİ
YENİ DEMOKRASİ TEMSİLCİSİ
TEMEL DEMİRER

MEZOPOTAMYA DANS

4KAPI40MAKAM
ŞİİR DİNLETİSİ

**BİR ADIM DAHA
İLERİYE!**

17 ŞUBAT

16:00

ORTAOYUNCULAR SAHNESİ
(HALEP PASAJI, İSTİKLAL CAD.)
TAKSİM/İSTANBUL

Yeni Demokrasi
gazetesi

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasi gazete](#)

[yenedemokrasi](#)

yenedemokrasi gazetes i@gmail.com

yenedemokrasi2.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ Sahibi ve Yayıncısı: Tuba Apaydın ■ Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ İletişim: 0212 235 20 22 - yenedemokrasi gazetes i@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ Adres: Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ Tel: 0212 544 66 34